

NGUYỄN THIÊN NGÂN

CẶP VÒNG TẶC

VHBC NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA SÀI GÒN

Cặp vòng mây

Tác giả: **Nguyễn Thiên Ngân**

Thể loại: **Tập truyện ngắn**

Số trang: **116**

Kích thước: **13x19 cm**

Phát hành: **NXB Văn hóa Sài Gòn**

Năm xuất bản: **2006**

Các tác phẩm đã xuất bản:

- Những phố dài ướt mưa (2005)
- Hai chiếc xe khóa chặt vào nhau (2006)
- Cặp vòng mây (2006)
- Ngôi nhà mặt trời (2008)
- Đường còn dài, còn dài (2009)
- Những chuyển điệu (2010)
- Kỳ nghỉ của mỗi người (2011)
- Mình phải sống như mùa hè năm ấy (2012)
- Ngày hoa hướng dương (2013)
- Lạ lòng sao, đốn đau này (2013)
- Ôm mỏ neo nằm mộng những chân trời (2015)
- Có người sức tỉnh cơn mơ (2018)

E-book này được thực hiện trên tinh thần thiện nguyện, phi lợi nhuận và phục vụ cộng đồng người đọc chưa có điều kiện mua sách giấy.

TVE-4U

CÙNG ĐỌC - CÙNG CHIA SẺ!

Cặp vòng mây

Tôi đến phố cổ chiều mưa. Một mình che ô xuống phố khi màn đêm bắt đầu giăng. Những ánh đèn lồng lác đác sáng trong màn mưa dịu dàng. Hội An!

Đi dọc theo một con phố nhỏ, nghe tay mình tê buốt mưa, dù phố dường như oằn mình bốc hơi sau một ngày hè nắng hùng hục. Tất cả những dãy phố đều treo đèn lồng. Có những ngôi nhà cổ được để bằng chứng nhận di tích đứng ngơ ngác lặng buồn. Chúng nhận được dĩ vãng, nhưng đâu ai đem giúp chúng về lại trong dĩ vãng...

Người và người lướt qua nhau trong lòng phố hẹp. Đa số họ là du khách nước ngoài, che ô hoặc mặc một chiếc áo mưa mỏng, không buồn đội mũ, mặt mũi rạng ngời, nói ríu rít với nhau bằng nhiều thứ tiếng. Dường như họ thích thú với việc đi trong mưa trong một đô thị cổ, và có nhau. Cũng có một vài người đi một mình, khuôn mặt đầy tâm trạng như chìm trong một cõi riêng. Bỗng thấy nhớ Như Anh, cô gái thân thiết cùng công ty.

Giá có cô ấy ở đây... Nhưng nhớ chỉ đơn thuần là nhớ mà thôi, cũng chẳng rõ lòng mình.

Tôi ghé vội vào một quán cao lầu với một màu đèn vàng ấm áp, trú mưa, và trú cô đơn. Thu vội chiếc ô treo ngay thêm quán, thấy nước ứa ra nhỏ long tong xuống bậc cửa gỗ như những giọt nước mắt đêm, buồn buồn.

Quán của một gia đình Hoa chính gốc, treo những dãy đèn lồng màu đỏ, một bóng đèn vàng ấm áp trong một chụp đèn bằng mây thả gần sát mặt bàn, ngồi bên có thể cảm nhận được hơi nóng tỏa ra. Ống đũa là những ống trúc bóng loáng, và trên tường cũng ốp những thanh trúc viết thư pháp Hán Tự. Có cảm giác như mình là một hiệp khách bước vào thanh lâu như trong truyện Tàu ngày xưa! Một hiệp khách cô đơn không còn cả vũ khí! Tôi gọi một tô cao lầu, bỏ thật nhiều ớt, vừa ăn vừa xuyết xoa. Những ngày vừa rồi ở Hà Nội, ăn những món làn lạt không

quen miệng, về Hội An bắt gặp lọ ớt mỡ mừng như gặp cố nhân.

Bàn đối diện là một cô gái. Một du khách Á châu, có lẽ đến từ Nhật hoặc Hàn nhưng nụ cười một mép mang phong cách phóng khoáng của một cô gái Âu Tây. Cô gái ăn mặc bụi bụi, đơn giản, sơ mi trắng không cài cúc trên, jean bạc nhưng trông trong trẻo và xinh đẹp lạ kì! Cô ta ngồi một mình, tôi bắt gặp ánh mắt cô gái nhìn mình, nửa như muốn chia sẻ, nửa như lại muốn giấu kín nỗi niềm khi ngẩng lên. Mỉm cười, tôi nâng tách trà, khẽ gật đầu với cô. Cô ta cũng nâng ly đáp lại.

Một người bước vào quán. Anh ta có đôi mắt và khí chất đặc trưng của người Nhật Bản, đeo kính, mặc sơ mi chỉnh tề. Ngồi xuống bàn, anh ta quay lưng về phía tôi, nắm tay người đối diện và che mắt cô ta. Tôi đoán đúng, họ là người Nhật! Họ nói với nhau vài câu, tôi lắng nghe và hiểu lờ mờ, đại khái là lời chào hỏi của một cặp tình nhân. Nhưng những lời đáp của cô gái có vẻ mệt mỏi.

Thấy mình đang ngẩn ngơ vô lý, tôi đứng lên. Khi lấy chiếc ô và quay đi, tôi khẽ mỉm cười với cô gái Nhật một lần nữa, rất nhanh! Hình như mặc kệ người yêu đang nói gì, ánh mắt cô ta tiến tới một quãng khá xa.

Trời đã tạnh mưa. Tôi khép ô đi chậm chậm trên những con phố sạch tinh và huyền ảo ánh đèn lồng. Cửa hàng đèn lồng, hàng lưu niệm gallery, tiệm vải, quán ăn, tiệm sách và quán cà phê! Chỉ từng ấy thứ lặp đi lặp lại trên những con phố hẹp, nhưng nhìn không chán mắt! Ghé vào một vài tiệm sách, xem lướt qua. Toàn sách ngoại văn và guide books nhiều thứ tiếng. Ông già bán sách chả buồn bước ra, cứ nằm trên võng chúi mũi vào một tạp chí cũ rích của Pháp. Hẳn ông biết với một gã người bản xứ trông lù lù sù sù như tôi, thì khả năng bán được sách cũng không phải là cao.

Đến Chùa Cầu. Lai Viễn Kiều nổi tiếng đây! Tôi muốn quay sang nói với ai đó một cách mừng rỡ, nhưng sực nhớ tôi chỉ có một mình.

Có một người đang đứng giữa cầu. Sơ mi trắng, cao gầy... Cô gái du khách Nhật ban này! Cô ta đứng đấy, chỉ một mình. Cái dáng cô độc yếu đuối dựa hẳn vào thành cầu, mắt đắm đắm nhìn về phía xa. Nhịp cầu cong cong, treo một dãy đèn lồng trắng hắt bóng xuống dòng sông huyền hoặc làm tôi như có cảm giác ngược về một kiếp xa xôi nào đó, khi những mối lương duyên vừa được an bài..

Kanako là người Nhật, nhưng làm việc ở Singapore. Tôi mất đi cảm giác lo lắng khi biết mình sắp tiếp chuyện với vị khách đến từ xứ sở mặt trời mọc. Chúng tôi nói chuyện khá vui vẻ và cởi mở, tôi quên ngay những cảm giác huyền hoặc ban đầu.

- Người yêu cô đâu?

- Tôi bảo chúng ta nên để cho nhau một mình đêm nay! Anh biết không, nghe đến đấy, anh ấy phải cố nén mới không thở phào ô may quá, anh cũng cần một chút thời gian email về công ty. Thế đấy! Đàn ông Nhật!

Chúng tôi cười. Tôi giải thích, người Việt cũng thế, nhưng trong anh ta còn tiềm ẩn một con người ham chơi có hạng, xa rời công việc, anh ta là kẻ biết hưởng thụ cuộc sống và lãng mạn bậc nhất! Kanako gật đầu, tôi biết chứ! Thấy tôi ngạc nhiên, cô ta nháy mắt “Trước đây ở trường đại học, tôi có quen một vài sinh viên người Việt!”.

Kanako nhìn hai con khỉ đá ở đầu cầu. “Sao chúng nhìn nhau mãi mà không chán nhỉ?”. Tôi bật cười. Từng xem một bộ phim về Hội An, nhân vật nữ chính cũng nói như vậy. Đúng theo kịch bản, vai nam chính sẽ nói: “Anh cũng vậy, anh nhìn em mãi mà không chán!”, nhưng tôi im lặng. Thật ngốc khi bắt chước phim ảnh, nhất là bắt chước những người yêu nhau! Kanako không để ý thái độ kì quặc của tôi, tiếp tục. “Tôi mà là chúng, tôi sẽ chán ngấy!”. Bỗng nhiên tôi liên tưởng đến anh chàng người yêu ban này của cô ta, mỉm cười thông cảm.

Chúng tôi quyết định đi cùng nhau sau khi nói chuyện rất lâu và nhận ra nhiều điểm tương đồng thú vị. Kanako muốn vào một quán hàng lưu niệm bên cầu. Cô tỏ ra thích thú với những chiếc vòng mây hơn bất cứ thứ gì khác. Bà chủ quán gỡ chùm

vòng xuống, mắt cô sáng lên như trẻ con. Cô ta chọn một chiếc vòng bản to. Cổ tay trắng xanh và gầy guộc lọt thỏm trong đó.

- Nguyên, tôi muốn tặng anh một chiếc! - Kanako bảo, tay vung vẩy một chiếc giống hệt như thế.

Đàn ông chẳng ai đeo thứ đó. Nhưng tôi chìa cổ tay ra.

Tay tôi thì lại quá to. Tôi và Kanako bậm môi bậm miệng đẩy mãi cũng không thể vào. Bà chủ quán phúc hậu mỉm cười:

- Cô cậu biết vì sao không? Vì ban nãy tôi đã giúp cô ấy đeo vòng, và bây giờ, chiếc vòng này chỉ mình tôi đeo được vào tay của cậu. Nó giống như một sự kết đôi, mà tôi là người đại diện sắp đặt!

Tôi bật cười. Giá bà ta biết chúng tôi chỉ vừa quen nhau. Và giá bà ta thấy được người yêu của Kanako và cô ấy đẹp đôi thế nào.

Kanako hỏi chúng tôi vừa nói gì. Chẳng có gì quan trọng đâu! Chỉ là một vài lời giới thiệu xuất xứ của nó mà thôi! Tôi đáp, chăm chú nhìn một dây gổm treo trên dãy kệ cao hơn. Cô gái nhăn trán không tin, nhưng cũng không hỏi nữa.

Bà chủ quán chạm vào chiếc vòng. Kanako reo lên. Ồ, như một phép lạ! Cái vòng trôi vào cổ tay anh kìa! Tôi cũng ngẩn ra ngạc nhiên.

- Chúc phúc cho cô cậu! - bà chủ tiễn chúng tôi.

Bỗng nhiên tôi cảm giác giọng nói của bà ta như vang vọng từ xa xưa lắm. Người đàn bà có nụ cười phúc hậu bên cầu Lai Viễn... Bên cạnh, Kanako phỏng đoán: “Bà ấy vừa chào tạm biệt chúng ta, đúng không?”.

Chúng tôi đi mãi trên những con phố nối tiếp. “Tôi nắm tay anh được không?” - Cô ta nhìn tôi. Tôi chìa tay, cô mỉm cười đặt bàn tay với những ngón lạnh vào đấy, đầy tin cậy. Kanako nói với tôi rất nhiều điều, kể cả những chuyện vụn vặt, rắc rối, thậm chí hơi ngớ ngẩn, tựa như chưa từng bao giờ được nói. Cô hất mái tóc nâu, cười thoải mái. “Nguyên, tôi thật ngốc, tại sao có thể kể cho anh những câu chuyện như thế chứ!”. “Không sao, không biết nhiều về nhau, người ta dễ bày tỏ mình!” - Tôi cười, xiết nhẹ bàn tay cô gái.

Ghé vào những gallery, Kanako say sưa ngắm, lâu lâu gặp bức tranh thú vị, cô gái giật giật tay tôi, tìm lời hưởng ứng. Kiến thức hội họa của Kanako khiến tôi khâm phục. Cô gái nháy mắt: “Tôi từng có ước mơ trở thành một sinh viên Mỹ Thuật, nhưng bây giờ, anh thấy đấy!”. Tôi mua tặng cho Kanako bức tranh một cánh chuồn vẽ trên đất nung ở gallery của một nữ họa sĩ trẻ có cặp mắt buồn. “Con chuồn chuồn cánh mỏng! - cô gái thốt lên - tôi thích chúng, không rõ nguyên do!”. Tôi mỉm cười, có lẽ cô giống chúng, đôi cánh mỏng không sợ những điều bất trắc, những chuyến bay mạo hiểm luôn mang lại điều thú vị. Kanako ôm ghì bức tranh: “Cảm ơn, Nguyên!”.

Quá nửa đêm. Kanako tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện trở về. Cô gái tiếp tục say mê với Hội An, dù có vẻ sau khi loanh quanh mãi, chúng tôi lại trở về những chỗ đã đi qua. Cô gái lắc đầu khi tôi đề nghị ngồi nghỉ ở một cafeteria, giật giật tay áo tôi đầy van vơ: “Đi mà, Nguyên! Tôi chỉ còn ở Hội An hết đêm nay thôi! Nhưng những ngày vừa rồi ở đây, tôi không cảm nhận được nhiều điều như hôm nay!”. Tôi bật cười: “Có lẽ vì đêm nay Hội An có tôi chẳng?”. Kanako nguýt tôi một cái thật dài.

Nhưng chỉ được thêm một lúc, Kanako than mỗi chân. “Và sao nữa?”. “Cổng tôi!”. “Trời ơi”. Tôi ngửa mặt lên trời, vờ than van rồi cũng đưa túi xách đựng những thứ linh tinh vừa mua trong chuyến dạo chơi cho Kanako rồi khom lưng kiểu cách: “Xin mời quý cô!”.

Kanako trên lưng tôi, dang hai tay khua khoắng vào không khí, thích thú như một đứa trẻ. Cô ta khe khẽ hát một bài gì đó. Tôi cười khùng khục: “Cổng cô thì không sao, vì rất nhẹ. Nhưng cô sẽ làm tôi nhụt chí với bài hát dễ tẻ ấy đấy!”. “What?” - Kanako gào lên, cắn vào vai tôi rất mạnh làm tôi giật nảy. “Ồi!”. Kanako che miệng tôi, giọng nói hả hê: “Shhh, nửa đêm rồi!”. “Cô không còn cách nào nhẹ nhàng hơn để tôi không bao giờ quên cô sao?” - Tôi nhăn nhó. Chợt cô gái im lặng, quàng hai tay ôm cổ và gục đầu lên vai tôi. Hơi thở Kanako nóng một bên má.

Điện thoại Kanako reo. Tôi để cô gái xuống, bỗng cảm thấy bất an. Nhạc chuông bài “And I love you so” nhưng báo hiệu

một sự kết thúc.

“Kitaro đợi tôi ở quán cà phê gần bờ sông. Anh ấy đang lo lắng!” - cô gái không nhìn tôi, nói nhỏ.

Tôi khịt mũi, cảm thấy chiếc vòng mây vương vীu ở cổ tay.

Kanako ôm choàng lấy tôi “Cảm ơn, Nguyên! Về tất cả! - cô gái nói nho nhỏ - thực ra từ lúc rời khỏi quán ăn, tôi đã rất mong gặp lại anh!”.

“Tạm biệt Kanako! - tôi siết nhẹ đôi vai cô gái - Đôi lúc cảm thấy chán nhìn nhau, có thể nhắm mắt lại, nhưng đừng buông tay nhau ra! Đó là lời chúc phúc tình yêu cho những người mua chiếc vòng mây từ người đàn bà ở gần cầu Lai Viễn. Ban này tôi đã nói dối cô đấy!”.

“Thật sao?” - Kanako rời tay khỏi vai tôi, ngơ ngẩn. “Phải”. Tôi mỉm cười, không rõ lòng mình.

... Tôi trở lại Hội An, với Như Anh. Người đàn bà phúc hậu bên cầu Lai Viễn hấp háy mắt nhìn tôi, rồi lại nhìn Như Anh đang say mê chọn những chiếc vòng mây ở góc quán. “Tôi nhận ra cậu. Tệ thật, gần đây những điều tôi tiên đoán đều không chính xác..”. Bà ta nói, đủ để Như Anh không nghe thấy. Tôi mỉm cười: “Không đâu! Ít nhất bác cũng đúng! Bây giờ mỗi chúng tôi đều hạnh phúc! Tuần trước tôi nhận được ảnh đính hôn của Kanako. Bác biết không, cô ấy vẫn đeo chiếc vòng mây, dù nó không thật hợp với váy trắng”. ...

Như Anh quay lại chỉ chiếc vòng mây trên tay tôi “Lạ thật, không còn chiếc nào có hoa văn như anh ấy nữa hả bác?”. Người đàn bà lắc đầu: “Không, mỗi loại hoa văn chỉ có một cặp! Nhưng cô có thể làm một điều ý nghĩa hơn...”. “... Ví dụ như em và anh cùng chọn một cặp khác!” - Tôi nháy mắt. Như Anh cười rạng rỡ. Người đàn bà thì thầm “Tôi sẽ giúp cậu!”. Chiếc vòng tuột khỏi cổ tay, nhẹ nhàng như một phép lạ cùng với giây phút vai tôi nhói lên một cái, rồi thôi...

Đọc xong truyện ngắn này, bạn đọc sẽ nghĩ tác giả là một thanh niên từng trải và đã hiểu rõ phố cổ Hội An. Sự thật Nguyễn Thiên Ngân đang là nữ sinh lớp 12 Trường chuyên Nguyễn Du, TP Buôn Ma Thuột. Ngân cũng chưa một lần đến Hội An mà chỉ... tưởng tượng.

Nhưng Ngân đã viết về tình yêu rất ngọt ngào. Phải duyên thì gắn bó, vô duyên thì chiếc vòng (tình yêu) sẽ dễ dàng rời khỏi cổ tay. Nguyễn Thiên Ngân đã in tập truyện *Những phố dài ướt mưa* (NXB Kim Đồng). Truyện *Cặp vòng mây* đang được NXB Văn hóa Sài Gòn in trong tập truyện cùng tên.

Cá vàng biển khơi

Một ngày chủ nhật đầy bụi. Ở một góc phố. Nhiên đã để ý hẳn ta lâu rồi, từ quán cà phê vỉa hè này. Hẳn - cái gã trai đẩy một xe đạp treo đầy những con cá vàng trong túi nilon trong veo, lơ thơ vài cọng rong ồm yếu gầy còm. Lâu lâu trong thế giới êm ả của những chú cá vàng nổi lên những bọt khí nhỏ qua vài cái lỗ thông hơi li ti chích bằng kim trên miệng túi. Toàn cá vàng, tuyệt nhiên không có sắc đen của bọn lia thia. Chúng bơi qua bơi lại, khiến cho tổng thể chiếc xe đạp treo đầy túi nilon là một khối trong veo với những vết da cam chuyển động không ngừng, gây cảm giác chóng mặt. Thật lạ, Nhiên lại cảm thấy trong sự chuyển động ấy không phải sức sống, mà là sự bấn loạn.

Còn hẳn? Bộ dạng của người bán hàng rong bao phủ từ chiếc mũ cói rộng vành trên đầu cho đến bộ quần áo cũ théch bụi bặm và đôi giày thể thao cũ dưới chân hẳn, trừ khuôn mặt. Không phải khuôn mặt đơ đả mời chào, cũng không cau có vì ế khách hay toan tính vì tiền bạc. Nó toát lên vẻ lơ mơ thiếu lưu tâm đến mọi vật chung quanh, thờ ơ một cách dễ ghét, nhưng đáng chú ý.

Nhiên từng theo dõi nhiều người, cô vô tình bắt gặp và biết có sự hiện diện của họ trong cuộc đời. Gần đây cô biết thêm hẳn, ngầm nhận ra cốt cách của một con người lạ kì, và hẳn nếu tìm hiểu sâu hơn, có thể sẽ biết thêm không ít những điều lạ kì khác chưa phơi trần dưới một con mắt tinh quái, xét đoán của cô. Cô khuấy ly cà phê loãng tuếch, buồn bực cho thói quen tọc mạch vô lý này, dù hoàn toàn thừa nhận trong suốt một thời gian mơ mộng theo nghiệp viết lách, cô đã tập cho mình sở hữu nó.

Làm việc ở một tòa báo lớn, vừa xin nghỉ vì không chịu nổi áp lực công việc, Nhiên giờ phát phơ như kẻ lạ trong thành phố. Một công việc khác, đó hoàn toàn là điều có thể bây giờ. Nhưng Nhiên sợ! Với những điều cô vừa chứng kiến trong thời gian qua, Nhiên cần nghỉ một thời gian để lấy lại niềm tin vào con

người. Cô nói với Quang như vậy khi anh bảo cô đến làm cho công ty Quảng cáo của anh trai anh. Quang không giận dữ, nhưng cũng không ngậm ngùi cho cô. Anh nói như một điều phải lặp đi lặp lại quá nhiều lần đến mức ngán ngẩm. Nếu em đừng tin quá nhiều thì em đã không cảm thấy mình đánh mất. Nhiên nhìn xoáy vào mắt anh, nhưng Quang à, em nghĩ cảm giác không có gì để mất còn ghê sợ hơn bây giờ.

Nhiên bắt đầu tiêu pha quá trớn, ngồi ở những quán cà phê sang trọng, mua sắm nhiều hơn. Cô không ngần ngại đụng đến số tiền dành dụm bấy lâu nay với ý định mua laptop và cùng Quang đi tour miền Bắc. Những ước mơ, dự định vỡ vụn trong cô. Nỗi thất vọng về sự thiếu chia sẻ của Quang cũng ngày càng lớn dần. Cô biết Quang đang bù đầu lo lắng với dự án khu đô thị mới, tuy nhiên hoàn cảnh và tâm trạng lúc này không cho phép cô thông cảm. Một ngày Nhiên gọi điện bảo từ nay không muốn gặp Quang nữa, Quang chậm rãi trả lời anh biết em đang mất cân bằng và sẽ đợi cho đến khi em bình tâm trở lại. Trong thời gian ấy, anh không vì yêu cầu của em mà xa em, cũng không vì tình yêu mà quy lụy em, chỉ làm điều anh cho là đúng, em hiểu không? Nhiên thần thờ bỏ máy. Cô biết kể từ giây phút này, lòng tự trọng đã không cho phép cô ở bên con người tỉnh táo này nữa.

Đến bây giờ, nhìn cái vẻ phớt đời của gã bán cá vàng, cô thấy mình giống hần lạ lùng. Nhưng cô ghét hần kia mà? Nhiên cũng đâu phủ nhận cô ghét chính mình. Và lại càng ghét hơn khi biết trong cái thực thể rỗng tuếch thuộc về mình có hai con người: một hành xử và một ghét cách hành xử đó. Phát kiến đầu tiên và vĩ đại nhất của con người là đường thẳng, nhưng họ giỏi trong việc nhân biến sự vật thành nhiều ngả. Ví dụ sự thật! Có sự thật, sự thật phẩy, sự thật phẩy phẩy, sự thật phẩy phẩy phẩy... Chỉ còn tồn tại hai tính cách trong một thực thể là còn may, cô tự an ủi. Khỉ thật, cái thực thể kia lại lên tiếng giễu cợt: “Đúng là đồ AQ!”. Nó không để cô yên, dù là trong phút giây nhìn lại.

“Cá vàng” gạt chân chống xe, ngồi phịch xuống một chiếc ghế nhựa cạnh Nhiên, bỏ mũ cối, gọi ông già bán quán cho một ly đen đá. Hắn nhìn sang Nhiên đầy giễu cợt:

- Tôi biết rồi, cô nhìn tôi! Có gì hay ho sao?

Nhiên hơi ngạc nhiên, nhún vai cố tỏ ra bình thản, tự trách mình tỏ ra hơi mất bình tĩnh khi hắn cất lời.

- Anh nghĩ anh có điều gì hay ho?

- Không có, tất nhiên là với tôi, mấy cô gái tò mò hay ho hơn chứ!

Nhiên định tìm một câu thật cay độc để đáp trả, nhưng bỗng nhiên cô bật cười. Hắn cũng cười. Giờ Nhiên mới nhớ ra để xác lập một sự thật mà cô thận trọng bấy nay: hắn ta không phải là người bán cá vàng bình thường.

Tuy nhiên họ không nói thêm gì. Cũng chẳng nhớ ai đứng dậy trước. Nhiên về, không buồn không vui.

Gã “Cá vàng” tự thăng chức cho mình. “Người bán rong quý tộc”, hắn bảo. Lý do là hắn cóc thềm đứng bán nữa, vừa ngồi cà phê vừa trông “hàng”, ai thích mua thì mua. Chẳng ai mua! Ai dám mon men đến gã phớt đời đang vắt chân uống cà phê vỉa hè, ngắm trời ngắm mây kia hỏi mua cá vàng. Nhưng gã, và cả Nhiên cũng không quan tâm lắm. Trước đây thì bán mua cũng có khăm khà gì đâu. Họ trở thành bạn cà phê.

- Sống như anh cũng sướng! Chẳng cần lo cơm áo gạo tiền - Có lần Nhiên nói vu vơ, nghĩ đến khoản dành dụm đang cạn dần.

- Sao cô biết? - Gã cười khẩy - Đừng có cố đoán về tôi.

- Anh đừng nhảy cảm quá. Cố đoán về anh chẳng mang lại lợi ích gì, chỉ là tôi vừa buông một câu bi phẫn về cuộc sống đó thôi.

Gã nheo mắt, không cười. Chưa bao giờ thấy gã cười.

- Đừng bi phẫn, hôm nào bán không được tôi phải về nhà chiên cá lên ăn. Cá vàng nhiều xương lắm!

- Thế à! Nghe cũng hay đấy nhỉ - Nhiên vẫn thờ ơ. Nhiên cảm thấy mệt mỏi với chuỗi ngày rong chơi. Cô lục cọc đi mua một

bộ hồ sơ, mang ra quán vỉa hè quen thuộc. Gã bạn cà phê lạ lòng băng quơ.

- Qua cơn điên rồi hử cô gái?
- Gần cạn tiền rồi! - Nhiên bịa ra một lý do.
- Có thể mượn hoặc nhờ gia đình viện trợ mà.
- Thế à? - Nhiên ngẩn ra, làm như đó thực sự là lý do. Chẳng lẽ cô nói rằng cô hoang mang với cuộc sống bây giờ. Vì sự hoang mang đó, cô sẵn sàng vào cuộc, bất chấp mình đã lấy được niềm tin vào con người hay chưa.
- Thật thế sao?
- Ừ - Gã điềm nhiên.

Roẹt, cô xé tập hồ sơ, nhét mớ vụn lá tả vào giỏ xách. Cô chưa thể vào cuộc.

Quang ghé sang chỗ cô, làm như chưa có điều gì xảy ra, bảo anh sẽ chở cô đi ăn tối. Cô lắc đầu, không anh về đi, em vẫn chưa muốn gặp anh. Quang chớp mắt, vậy được, anh mua sữa cho em để trong tủ lạnh, nhớ uống đi. Nhiên nhìn thẳng vào Quang: “Anh, nói điều anh đang muốn đi! Chia tay ấy! Em xứng đáng bị như vậy”. Quang không nhìn cô, giọng kiên nhẫn nhưng lạnh lẽo như một lời cảnh báo: “Em đừng nghĩ nhiều, anh đã nói em đang mất cân bằng. Còn nếu em khẳng khẳng như thế thì nên nhớ rằng mối quan hệ này dựa trên cả hai người, em không có quyền một mình quyết định. Anh về!”. Cô nhìn theo bóng chiếc sơ mi ghi xám của Quang mệt mỗi buồn rầu khuất sau cánh cửa, thoáng chút hối hận vì mình đang đẩy sự chịu đựng của anh đến ranh giới. Nhưng không hề gì, giờ cô cần sống đúng với mình, Nhiên nghĩ. Cô tung chăn, vùi đầu dự định ngủ một giấc sâu, nhưng không thể. Trong cơn thao thức, bỗng thềm được ngồi cà phê nói vài câu ngớ ngẩn cùng gã Cá vàng - một tên hơi khùng điên gì đó. Cô còn bật cười với ý nghĩ sao mình quên hỏi số mobi của gã. Dần về sáng, Nhiên thiếp đi. Trong giấc mơ cô là một con cá vàng bé nhỏ bị thả ra biển khơi. Muối và đại dương bao la làm nó giãy chết. Dâng lên một cơn tức thở! Người lạnh lùng trút con cá vàng ra khỏi bể kính an toàn của mình là Quang, chính Quang. Gã Cá vàng chơi với

nhảy theo giữ cô lại, nhưng đã không còn kịp. Cô tỉnh dậy, thấy mình nước mắt đầm đìa, cổ họng nghẹn tắc.

Một thời gian sau đó, cô không ra quán cà phê quen để gặp gã “Cá vàng” nữa. Nhiên lập lại một thói quen đã mất từ hai năm nay: đọc sách. Cô nghiền ngẫm mấy cuốn sách của Milan Kundera mới nhờ gởi từ nước ngoài về. Ít ngày sau nữa, Nhiên nhen nhóm ý nghĩ về một viên Cyanua luôn mang sẵn bên mình như Jakub trong *Điều Valse già từ* - cái nhân vật mà mới đọc lần đầu, chính tâm tưởng cô đã xỉ vả hẳn rằng: “Mi hoang tưởng mi được quyết định cả sự sống của mình ư? Sai rồi. Mi được gì? Không gì cả, chỉ là một trái tim trống rỗng dật dờ trên thế gian này mà thôi”.

Nhiên cạn kiệt với Milan Kundera. Ông ta phanh phui mọi ý nghĩ ẩn dật trong tiềm thức mà cô nghĩ rằng cô sẽ giấu được mình. Mỗi lần buông sách, Nhiên thốt lên “M.K!”. Buồn cười, con bạn ở Úc hỏi cô qua chat. “Mày đọc M.K chưa?”. “M.K, chưa!” Nó hồn nhiên nói tiếp, không biết rằng bên này, giới trẻ dùng hai chữ đó để diễn đạt lịch sự từ “mẹ kiếp”. Có lần không ngăn nổi mình, cô quăng cuốn *Đời nhẹ khôn kham* xuống chân giường vô thức hét lên: “Milan Kundera, mẹ kiếp!”. Không sợ ai nghe, không sợ ai nhìn mình ngạc nhiên, nhưng cô vẫn run. M.K, ông ta bóc trần cuộc sống này, ông ta bóc trần chính tâm tưởng của Nhiên!

Cô quay lại quán cà phê cũ, cầm mấy bản photo Milan Kundera định tặng cho gã “Cá vàng”. Nhưng hẳn không còn ở đó nữa. Ông già bán cà phê đưa cho cô một túi giấy lớn, nặng trĩu gói kĩ, bảo cậu bán cá rong gửi lại cho cô. Nhiên hồi hộp mở ra: sách. Những cuốn sách cũ rách bằng tiếng Anh được bao bọc cẩn thận. Rơi ra một tờ giấy.

“Cô gái, tôi định chào em nhưng chưa kịp.

Tôi biết làm gì với em đây? Em có cần biết người hay nói chuyện nhảm với em là ai không? Hay tôi giữ sự thật cho mình như một điều bình yên còn lại của thế giới này? Thôi, chúng ta cần lòng mình bình yên!

Tặng em mấy quyển sách tôi rất quý. Đặc biệt có cuốn “Dictionary of Khazars” tôi mua từ một chiếc sách cũ ở Thailand cách đây vài năm, trong đó vẫn còn lời đề tặng từ năm 1988 của ai đó dành cho người mình yêu dấu. Tôi dành những lời đề tặng đó lại cho em, từ cuộc sống.

Đã muốn cùng em uống ly cà phê luỳnh loãng cuối cùng và tặng em những con cá vàng. Lũ cá vàng, chúng thả nhiên bơi giữa cuộc sống chứ không hề mang một chút bất loạn như em nghĩ đâu. Vậy mà không kịp nữa rồi! “Nó” đến gần quá, rất gần... Ước gì có thể sống lại cuộc đời này để có thể lựa chọn một cách thể an toàn hơn cho mình, em nhỉ?

Nhưng không thể quay lại được nữa. Phải can đảm bơi tiếp, dù mỗi chúng ta chỉ là một con cá vàng cô độc, hiểu không cô gái? Và dù cuộc sống không ở đây...” Không kí tên. Vẽ một con cá vàng.

Bàn bên kia, mấy gã công chức của cơ quan gần đó đang ngồi. Một người thấy lên bàn tờ nhật báo: “Đọc tin gì chưa? Thằng cha hai mươi chín tuổi giám đốc thương hiệu máy tính X ở Việt Nam vừa treo cổ tự vẫn”. “À, nghe kể trước khi chết hình như hắn ta có bỏ việc đi lang thang cả tháng trời ngoài phố”. “Mẹ kiếp, cái gã mỗi tháng kiếm được trên chục nghìn đô báo chí nhắc đến một thời ấy à? Ức hiếp gì nữa mà tự vẫn nhỉ?”. “Chắc áp lực công việc hay thất tình gì đó!”. “Hắn sướng quá hóa rồi ấy mà! Không phải quần lên tìm thuê nhà, gửi tiền về quê với trả góp tiền mua xe, rảnh rảnh ngồi chiêm nghiệm cuộc đời, thấy trời ơi sao buồn quá, thế là chết một phát cho khỏe!”. Ai đó giễu cợt. Có người đẩy gọng kính trầm tư nói một câu đầy minh triết, lơ tịt đi là mình trích dẫn ra từ cuốn sách nào đó mới đọc ké trong nhà sách cũ: “Có một số người sinh ra để chết. Sở dĩ họ còn sống đến bây giờ là do thuốc độc chưa ngấm đủ đấy thôi!”.

Hốt nhiên trong người Nhiên chạy một cơn ớn lạnh. M.K, gì thế này, chỉ là một câu chuyện trùng khớp, tại sao phải sợ hãi cơ chứ! Nhưng không kịp, không kịp rồi. Nhiên đưa tay lên bầu ngực để giảm bớt cường độ dằn vặt của một cơn tức thở. Cô lập cập lôi ra chiếc điện thoại, bấm số máy quen thuộc. Cơn sợ hãi làm Nhiên ghì chặt nó trong tay đến rát bỏng và mắt cô tóa

nước “Anh à...”. “Nhiên, Nhiên, em làm sao... Em đang ở đâu? Alô. Nhiên...”. Giọng Quang hốt hải. Quang linh cảm một sự chẳng lành từ tiếng chuông đầu tiên. Nhưng anh không kịp nghe. Câu trả lời chỉ là một tiếng rơi và một cơn sụp đổ...

Chiếc đèn lồng đỏ

Khi đến nơi thì trời vừa xẩm tối. Duy tấp vào một nhà trọ cũ kĩ ngoài rìa thị xã, nơi nghỉ lại đầu tiên có thể nhìn thấy được. Cậu chợt dừng sững lại khi chuẩn bị bước vào. Ở phía trước, một chiếc đèn lồng đỏ rất to nhưng hơi bạc màu được treo cao, bên cạnh tấm biển “Fai Foo” làm bằng những thanh trúc chẻ. Duy chợt mỉm cười. Có một ý tưởng kì quặc đến trong đầu.

Quả thật cậu không thích cái vẻ ngoài của nhà trọ mình sắp ở, hơn nữa có thể phải ở lại khoảng một tuần, cho đến khi bộ ảnh tốt nghiệp của Duy hoàn tất. Ngôi nhà cũ kĩ ảm đạm chứ không thể gọi là cổ kính. Và hơn hết, mọi thứ từ đó đều phả ra làn khói lạnh lùng và bí ẩn, vương vít vào những suy nghĩ của Duy, gây nên một cảm giác sợ hãi mơ hồ, gai gai lạnh lạnh ở sống lưng. Nhưng chuyến đi dài làm Duy mệt nhoài. Vả lại ở cái thị xã di sản văn hóa thế giới này, ở một khách sạn tươm tất ngay trung tâm thật là điều mơ tưởng đối với túi tiền của gã sinh viên năm cuối. Lắc đầu xua tan những điều vô cớ đang xảy ra trong óc, Duy bước vào.

Trống tên. Hình như Duy là vị khách duy nhất bước vào đây. Đó là một điều lạ lùng vì hiện đang là mùa du lịch. Thậm chí không có một ai ngồi sau quầy. Cảm giác cũ lại dâng lên, ứ lại trong ngực. Duy thở dồn. Mảng tường gạch loang lổ phía trên bộ bàn ghế mây đã lên nước bóng treo một bức tranh lớn. Tranh vẽ một thiếu nữ xinh đẹp cầm chiếc đèn lồng màu đỏ đứng trước một ngôi nhà cổ có treo tấm biển Fai Foo. Cô đang mỉm cười tươi tắn. Tất cả dường như đều phủ một lớp bụi mờ của sự lãng quên.

“Cậu cần gì?”. Một giọng nói lạnh và ráp vang lên sau lưng khiến Duy giật mình quay lại. “Cháu... cháu muốn thuê phòng!” - Cậu đáp như máy. Người phụ nữ hiện ra như một bóng ma với khuôn mặt buồn rầu và đôi mắt vô cảm nhìn Duy một cách khác lạ. Có một chút hoảng hốt trong đó khi Duy vừa quay lại, nhưng dường như bà ta định thần lại được ngay. Cậu nhú mày khó hiểu. Trông nét mặt bà ta đầy những mệt mỏi,

đón đau như đã trải qua nhiều biến cố trong cuộc đời. Nhưng bà ta có những nét rất giống cô gái trong bức tranh kia, dù hai hình ảnh hoàn toàn trái ngược. “Bao lâu?”, bà ta chậm chậm tiến đến quây và giở sổ. “Một tuần, thưa bác!” - Duy thấy mình đáp khó khăn.

Bà chủ kì quặc đưa Duy về phòng. Dường như căn nhà này chỉ có một mình bà ta. Cậu theo sau, cum cúp và ngoan ngoãn. Không hiểu vì sao Duy cảm thấy mình như một con người khác trong cái không gian lạ lùng này. “Lần đầu cậu đến Hội An?”. Bỗng bà quay lại, nhìn thẳng Duy, đôi mắt toát lên ánh sáng lạnh lẽo trong cái hành lang tối tối. “Vâng” - Duy lúng túng đáp trả, tay xiết chặt quai chiếc túi du lịch nặng trĩu trên tay. Bà ta lại quay đi, rảo bước chậm chậm. Chiếc đèn lồng đỏ - lại một chiếc đèn lồng đỏ treo trên trần hành lang tỏa ánh sáng mờ nhẹ. “Cậu đừng đi lung tung vào các phòng khác dù nó không khóa, có một số điều cấm kị”. Bà ta nói khi tra chìa khóa vào cái ổ đồng han rỉ, không nhìn Duy. Giọng nói lạnh buốt.

Trời bỗng đổ mưa to khi Duy tắm tấp xong và đang định xuống phố, đồng nghĩa với việc trốn khỏi cái ngôi nhà u ám mà chính mình đâm vào ấy. Cậu đi đi lại lại và cuối cùng ngồi xuống chiếc ghế mây trong phòng khách, xoắn tay bức bối. “Mọi khi có mưa như thế này không ạ?” - Duy hỏi bà ta. Từ sau quây, vẫn nét mặt ấy, bà ta trả lời Duy lạnh lẽo và hư hư thực thực như thể đang ôn lại quá khứ từ rất xa xôi. “Mấy chục năm nay, cứ đến mùa này, chiều nào cũng như thế...”. Duy thôi hỏi, có cảm giác như mình đang vô tình khơi vào cái quá khứ khó hiểu của người đàn bà kì quặc. Cậu mân mê tách trà nóng trong tay, nhìn bóng mình hắt lên từ thứ nước uống tao nhã của người Trung Hoa màu đỏ hồng trong veo khắc khoải. Bà ta ngồi yên lặng sau quây.

“Cháu sẽ ra phố! Và có thể về muộn”. Cuối cùng Duy đứng dậy. Bà ta chẳng tỏ vẻ gì ngạc nhiên. Vẫn mưa tầm tã. Nhưng khi Duy mặc áo khoác, nhét máy ảnh cẩn thận vào túi da và bước ra cửa, bà ta đã đứng đấy từ bao giờ, chìa cho cậu một chiếc ô

màu xám đã cũ, rồi quay đi rất nhanh trong khi Duy còn ngẩn ngơ nhìn bà, quên cả lễ ra mình phải nói cảm ơn.

Mưa tạnh ngay khi Duy vừa bước vào trung tâm phố. Cảm chiếc ô đã xếp lại trong tay và đi trên con đường sũng nước sạch tinh sau cơn mưa, Duy cảm thấy lòng thư thái nhẹ nhàng, những ám ảnh khó hiểu về ngôi nhà trọ dường như mất dấu trong lòng. Đốt hết hai cuộn phim sau một hồi đi dạo lòng vòng, say mê với phố cổ, Duy tấp vào một tiệm café với những chiếc đèn lồng đủ màu sắc kích cỡ và những bàn ghế nệm trắng ngà gợi cảm giác ấm áp, an toàn. Quán vắng. Cô phục vụ trẻ trung xinh đẹp đồng ý ngồi lại nói chuyện với Duy sau khi mang ra cho cậu một suất hamburger và tách ca cao nóng. Câu chuyện diễn ra thật thú vị. Cô gái đặc biệt lưu tâm tới mục đích đến Hội An của Duy. “Anh chụp được nhiều rồi chứ?”. “Một ít, có lẽ công việc sẽ còn tiếp tục trong những ngày tới cho đến lúc tôi cảm thấy đủ!”. “Anh trọ ở đâu? Có gần trung tâm không?”. “Nhà trọ Fai Foo, nơi có treo chiếc đèn lồng màu đỏ rất lớn ấy, cô biết chứ?”. Cô gái thoáng sững sờ. “Có gì bất ổn sao?”. Duy lo lắng hỏi. Cô nói, sau khi nét ngạc nhiên trên mặt có vẻ dịu lại: “Không, không có gì. Chỉ một chút kì quặc thôi, không đáng kể lắm...”. Một toán khách nước ngoài bước vào quán, cô hấp tấp đứng dậy. Duy nhìn theo, nửa muốn chờ để gặng hỏi cho ra lẽ, nửa lại thôi. Cuối cùng cậu chán nản ăn nốt phần còn lại và ra về trước khi cô gái rửa tay để tiếp tục chuyện trò. “Anh sẽ quay lại đây chứ?” - Cô hỏi. “Ngày mai!” - Duy nháy mắt. Cô gái nhìn Duy, khẽ cười.

Bà ta vẫn ngồi đợi cửa. Duy lúng túng: “Xin lỗi bác, cháu về hơi trễ.”. “Không sao, tôi quen chờ đợi!”. Bà rời chiếc ghế mây đứng dậy khóa cửa. Không hiểu sao Duy thấy mình thẳng thốt như sắp bị nhốt lại, trong một ngôi nhà kì lạ, với một phụ nữ bí ẩn. Đêm trong căn nhà lạ lòng trôi qua bằng tiếng Duy lẩm bẩm trấn an mình rồi thiếp đi trong trạng thái mệt nhoài, lủ lủ...

Ngày hôm sau vẫn thế, Duy đi từ sáng. Những cú bấm máy làm cậu hạnh phúc. Hội An đẹp lạ lùng. Xẩm tối, Duy ghé sang

quán café đêm qua. Cô phục vụ bàn mừng vui khi thấy cậu: “Anh có thấy điều gì lạ lùng khi ở đó không, cái nhà trọ ấy?”. “Không, chỉ hơi ngạc nhiên. Bà chủ có vẻ ít giao tiếp!”. Duy cố tỏ ra điềm nhiên. “Vậy à, ừ, có thể là vậy!”. Cô gái lẩm bẩm. Duy toan hỏi thì cô phải sang phục vụ một bàn khác. Có người khách muốn thêm một suất ăn. Cậu mệt mỏi đứng lên, trở về dù còn rất sớm. Một ngày làm việc không nghỉ khiến người ta muốn ngã ra giường và nhắm mắt lại. Duy lặng lẽ bước ra, không chào cô gái.

Bà chủ không ngồi trước quầy. Duy nhẹ chân định bước về phòng. Cửa phòng cậu không khóa. Duy se sẽ nép vào cánh cửa và ghé mắt vào. Bà chủ đang ngồi trong phòng cậu, trên chiếc giường nhỏ vừa được thay drap trắng muốt, chỉ bật một ngọn đèn ngủ nhỏ luồn trong chiếc đèn lồng màu đỏ ở đầu giường. Và bà ta đang mân mê chiếc áo sơ mi của Duy vừa thay ra tối qua, quẳng bừa trên chiếc ghế duy nhất trong phòng. Duy nín thở. Những ngón tay bà run run ve vuốt cổ áo, đôi mắt đã tan cái vẻ băng giá, nhìn chiếc áo của Duy với một niềm triu mến và xúc động mãnh liệt. Như thế, rất lâu.

Duy tê dại với những điều kì lạ mình vừa thấy, rón rén quay gót ra cửa, rồi chạy như điên vào thị xã. Nơi đó có đông người, và cậu sẽ bớt hoang mang hơn. Lang thang khắp nơi, ngang qua tiệm café có cô gái xinh đẹp nhưng Duy không bước vào. Cuối cùng cậu ngồi phịch xuống bờ sông với những câu hỏi xoay vần. Bà ta... Không, mình phải đi thôi!

Đứng phắt lên, Duy quay trở về nhà trọ. Cậu muốn đi, ngay đêm nay. Đã đến lúc phải chấm dứt những điều hoảng sợ vô cớ. Duy bước nhanh. Vẫn không có ai ngồi đợi. Cậu định vào phòng thu xếp quần áo. Nhưng cánh cửa đầu dãy chỉ khép hờ, hắt ra từ đó những tia sáng mờ đục. Duy hít một hơi dài, tò mò ghé mắt vào. Bà chủ đang ngồi trong một căn phòng trống chỉ treo chiếc đèn lồng đỏ, một giọt nước mắt lăn trên gò má vô cảm.

Duy cảm tưởng giọt nước mắt ấy lạnh căm. Bà quay mặt về phía chiếc bàn con kiểu Nhật đặt ở giữa phòng, nơi đặt duy nhất một bức hình phóng lớn đen trắng, có lẽ đã chụp từ lâu

lắm rồi. Đó là ảnh một chàng trai trẻ đội mũ cape đang mỉm cười, phía sau là tấm biển nhà trọ Fai Foo, không có chiếc đèn lồng đỏ treo bên cạnh. Duy suýt buột ra một tiếng kêu thảng thốt. Chàng trai trong bức ảnh giống cậu như soi gương!

Vai Duy chạm mạnh vào cánh cửa cũ kĩ, kêu một tiếng khô khốc khiến cả chính cậu cũng phải giật mình. Bà ta quay phắt lại. Duy nín thở chờ đợi một lời trách cứ lạnh lùng “Cậu làm gì ở đây?”. Nhưng không. Bà ta nhìn thẳng Duy, thốt lên run run: “Anh trở lại rồi ư?”.

Duy sững sờ, chỉ biết đứng như trời trồng ở cửa căn phòng quái quỷ. Một luồng điện chạy dọc sống lưng cậu. Cậu rất muốn thoát ra khỏi chỗ này, nhưng đôi chân dường như đóng băng. Ánh mắt bà ta chuyển một cái nhìn khác, buồn bã, đau đớn “Em đợi anh, đã lâu lắm rồi!”. “Không! - Duy gào lên - Tôi không phải là ông ấy!”. Rồi xúc động mạnh với tất cả những điều vừa thấy, cậu ngồi phịch xuống, tựa hẳn vào cánh cửa.

Bà ta như sực tỉnh sau tiếng kêu dường như rung chuyển cả căn nhà cổ của Duy. Tia nhìn thất thần dường như tan ra thành nước mắt. Vẻ lạnh lùng bí ẩn biến mất, bà ta ngồi, run rẩy và yếu đuối, khóc òa lên như trút được một nỗi đau ghìm nén đã bao lâu... Bỗng nhiên nỗi sợ hãi trong Duy dịu lại.

“Ông ấy là một họa sĩ trẻ, đến Hội An tìm cảm hứng và ở lại tại nhà trọ Fai Foo này của cha tôi hơn một tháng. Chúng tôi đã yêu nhau và hẹn thề. Ông ấy bảo sau khi hoàn tất mọi công việc sẽ quay lại tìm tôi. Nếu tôi còn chờ đợi, hãy treo ở tấm biển nhà trọ một chiếc đèn lồng màu đỏ. Mấy chục năm rồi..”. Bà ta kể cho Duy nghe câu chuyện ấy bằng một giọng khàn đục. Nỗi đau đớn trong ấy dường như đã bị thời gian bào đến một cái lõi rắn chắc, trơ lì. “Từ ấy đến giờ bác không nghe tin ông ấy sao?”. “Tôi liên lạc theo địa chỉ nhà ông ấy ở Hà Nội, nhưng người ta trả lời gia đình này đã không còn ở đây lâu lắm rồi. Họ ra đi một cách bí ẩn...”. “Bác sống một mình?”. Bà ta gật đầu buồn bã: “Phải, gia đình tôi đã sang Mỹ định cư từ lâu. Nhưng tôi không đi. Ông ấy bảo ông ấy nhất định sẽ quay trở lại, một khi còn sống trên thế gian này. Tôi tin ông ấy... Xin lỗi cậu, tôi thành thật xin

lỗi... Cậu giống quá, rất giống, như thể ông ấy của mấy chục năm trước hiện ra trước mắt tôi...". Bà ta cúi đầu không nhìn Duy, nói khó nhọc, giọng đứt quãng. Chẳng thể nói được gì, Duy ngược nhìn bức tranh treo trên tường. "Ông ấy vẽ bác?". "Năm đó tôi mười bảy tuổi...". Hai người ngồi yên lặng trong ngôi nhà cổ.

Sáng sớm hôm sau, Duy thu dọn đồ đạc. "Cậu đi sớm hơn dự định rất nhiều. Có phải vì tôi?" - Bà ta hỏi, vẻ băn khoăn mặc cảm mình có lỗi. Duy mỉm cười "Nếu vậy, cháu đã ra đi ngay từ đêm hôm qua! Bác đừng nghĩ ngợi. Chỉ vì cháu đã hoàn tất công việc, và cháu phải về!" - cậu nhấn mạnh. "Cậu có thể giúp tôi một việc không?" - bà rụt rè đề nghị. "Vâng, tất nhiên!". Bà đi đến sau quầy và mang ra một chiếc đèn lồng màu đỏ rất lớn, mới tinh: "Thay hộ tôi chiếc cũ trên kia, được chứ? Tôi vẫn thường đổi một chiếc đèn lồng đỏ mới vào mỗi tháng, khi những chiếc kia đã bạc. Gần đây tôi rất hay nghe tiếng chân ông ấy trở về...".

Duy bước xuống bậc thêm mốc rêu. Bà ta chột nhìn cậu, ánh mắt sâu: "Cậu... sẽ trở lại đây chứ?". Duy nhìn bà ta hồi lâu, nghe tiếng mình thốt lên lập lờ, mơ hồ: "Vâng, có thể!".

Duy đi thẳng ra bến xe, không có ý định quay lại chào cô gái ở quán café với những câu chuyện thú vị và cái nhìn triu mến cô dành cho cậu. Chiếc đèn lồng đỏ ám ảnh Duy.

Còn rất sớm. Duy là người đầu tiên bước lên chiếc xe trở về thành phố. Ông tài xế già thân thiện mời cậu cùng hớp cà phê trong cái bi-đông nhôm. Nhưng bỗng ông ta nhìn Duy chăm chú rất lâu rồi thốt lên hào hứng như thể vừa khám phá ra một điều thú vị lạ lùng: "Con trai, thật kì lạ! Đêm qua có một người đàn ông đi chuyến cuối đến đây. Ông ấy ngồi lặng lẽ khóc suốt chuyến đi và không nói câu nào. Ta cứ ngỡ ngỡ từ nãy đến giờ. Con biết không, ông ta giống con như hai giọt nước!".

Chuyện của vài người

Tôi quen Nữ Nhà Thơ trong bar café quen. Khi ấy, cô gọi một điều thuốc lá nhẹ và mượn tôi cái bật lửa. Tôi nhìn cô ta châm thuốc: “Xin lỗi, cô có phải là nhà thơ trẻ X?”. Cô ta rít một hơi thuốc dài, phả ra làn khói thơm nhẹ, đưa trả chiếc bật lửa cho tôi, giọng khô lạnh: “Cảm ơn anh” rồi quay đi, khuôn mặt không bày tỏ nhiều cảm xúc.

Nữ Nhà Thơ trở lại bàn, gọi thêm một ly khác thay cho chiếc ly thủy tinh hình thù kì quái đã cạn trên bàn, lưu dưới đáy một quãng màu đỏ bầm đặc trưng của loại rượu mạnh tôi ít khi dám uống. Những quãng khói bay lên, lảng đãng, mơ hồ.

Tôi nhún vai, những người thuộc giới này luôn có cách sống như thế, kì quái và lạnh lùng. Nhưng khi ngẩng lên, tôi bất chợt thấy một giọt nước mắt của cô ta lăn xuống, rơi tòm vào ly rượu. Chóp mũi Nữ Nhà Thơ đỏ ửng, nghẹn ngào. Tôi tắt điện thoại, tiến đến kéo ghế ngồi trước mặt cô ta, không xin phép.

Những ngày sau tôi đều gặp Nữ Nhà Thơ vào một giờ cố định ở bar café cũ. Cô ta chấp nhận sự có mặt của tôi bên cạnh bằng cách không nói gì cả vào lần đầu tiên, rồi nói, nói nhiều và sau này là rất nhiều. Tuy vậy, có một điều cô ta không hề giải thích, là tại sao hôm ấy cô khóc, nhưng tôi cũng không quan tâm nhiều. Làm được một điều lúc đầu tôi ngỡ mình không thể, mà bản thân cũng chẳng buồn cố gắng để biến thành có thể là một điều vui thích. Tựa hồ được ban tặng một thành công ngoài dự kiến vậy. Ví dụ như là làm quen với cô gái nổi tiếng trong làng thơ trẻ này. Rồi thân.

Tôi vừa ra trường, làm designer cho một công ty quảng cáo danh tiếng. Mọi thứ đều ổn cả, tôi nghĩ. Nữ Nhà Thơ lớn hơn tôi hai tuổi, nghề nghiệp chính là nhà báo. Cô ta cá tính đến quái đản. Điều đó được tôi đón nhận một cách bình thường. Hồi trong trường đại học tôi cũng có vài cô bạn thân tựa tựa như vậy. Nữ Nhà Thơ gọi tôi bằng cậu, xưng tôi, chúng tỏ rất quan tâm đến khoảng cách tuổi tác. Đôi khi tôi không thể nào chịu được cái cách cô ta giấu cột tôi tựa hồ như với một cậu bé con.

Quen được một vài ngày, Nữ Nhà Thơ nhận ra tôi không hút thuốc. Tại sao cậu lại mang Zippo xin trong mình? Cô ta hất mặt. Tôi thành thật, người yêu tôi tặng đấy, nên dù không hút thuốc lá, tôi nên giữ nó bên cạnh. Cô ta xoa đầu tôi, cười phá lên. Cậu biết không, thật tội nghiệp cô bé của cậu, cô ta muốn cậu là một chàng trai điềm tĩnh, đàn ông và phong trần một chút, nhưng có vẻ không mấy thành công. Tôi cau mày, hơi khó chịu. Đừng gọi là cô bé, cô ấy là art director của tôi, bằng tuổi cô. Nữ Nhà Thơ càng cười to hơn. Này, nói xem, tại sao cậu thích chinh phục những cô gái lớn hơn mình, mà không là những cô bé sinh viên nhìn người như cậu một cách đầy ngưỡng mộ? Tôi nhếch môi. Thế cô nghĩ tôi đang chinh phục cô đấy à? Có thể cô đúng...

Tôi đưa cô ta đến nhiều nơi, kể cả cái quán café mà tôi coi là “cõi riêng” của mình, nơi mà ngay cả người-yêu-lớn-hơn-hai-tuổi cũng chưa từng được nghe kể đến. Chúng tôi bước vào phòng café - là một cái hầm rượu cũ được trang trí kiểu phương Tây thế kỉ 19 - những người ngồi trong quán đang lặng yên nghe những giai điệu piano cổ điển lắng mạn. Cả căn hầm bao phủ một thứ ánh sáng màu mật ong ấm áp và tiếng nhạc mê hoặc tràn khắp, dường như len lỏi qua cả kẽ ngón tay. Tôi nắm tay Nữ Nhà Thơ kéo cô ta ngồi xuống bên cạnh ở cái bàn góc hầm rồi siết chặt đôi vai cô như một đôi tình nhân. Cô ta lặng yên trong tay tôi, mắt hướng đến một nơi nào đó mơ hồ. Tôi dụi mặt vào mái tóc thẳng màu hạt dẻ thơm thoang thoảng, hít nhẹ, thì thầm. Cô biết tại sao tôi đưa cô đến đây không? Đối với người mình đã chinh phục xong, thật tệ khi phải tỏ ra quá lắng mạn. Cô ta sẽ ngỡ rằng tôi yếu đuối. Nhưng đối với đối tượng đang chinh phục thì lại khác... Cô ta nhếch môi. Tôi làm, có vẻ vậy! Cậu là một thằng nhóc sành đời khôn nạn! Nhưng Nữ Nhà Thơ bây giờ dựa hẳn vào vai tôi. Những giờ còn lại đến bình yên. Chúng tôi dựa vào nhau nghe những giai điệu cứ rồi cho hai tâm hồn mắc tội. Quá nhiều tội lỗi, đến mức chấp nhận một cách thần nhiên...

Người-yêu-lớn-hơn-hai-tuổi khẳng định với tôi trong nghi hoặc: “Anh đang làm gì đó!”. Tôi gật đầu xác nhận. Ừ! Cụ thể là điều gì? Cô ấy nhướn mắt nhìn tôi, vẫn giữ thói quen như những lần hạch sách chuyên môn trong vai trò sếp nữ hồi tôi mới vào công ty. Tôi lắc đầu. Không gì cả! Người yêu nhìn tôi giận dữ và ghen tuông. Anh thật điên! Nhưng sau đó cô ấy nhỏ giọng. Em sợ bị rơi vào tình thái bị động, anh hiểu em chứ? Cách dùng chữ chuẩn mực của một cô gái sống nhiều năm ở nước ngoài vẫn không thay đổi, dù đang xúc động. Tôi hôn phớt qua trán cô ấy, nháy mắt cười. Anh ra ngoài! Thật tệ khi để người ta phát hiện ra một tên nhân viên quèn đang hôn sếp của mình, phải không thưa sếp?

Có bao giờ tôi xuất hiện trong thơ cô? Tôi hỏi Nữ Nhà Thơ. Cô ta cười, dụi tắt điếu thuốc. Tất nhiên có! Nhưng sau này, khi tôi không gặp cậu nữa, tôi mới gửi cho cậu xem. Cô định không gặp tôi nữa sao? Tôi thắng thốt. Nghe này, cô ta điềm tĩnh, chúng ta đang có cuộc sống của riêng mình, và tốt nhất hãy để mối quan hệ diễn tiến một cách không trầm trọng. Như thế tránh nhiều phiền toái, cho cả hai. Đừng nhìn tôi như thế! Cậu biết chứ, hai con cá quá lớn không thể sống cùng một bể. Chúng sẽ chết ngạt vì quấy đạp nhau mất. Tôi nhìn cô ta đến tóe lửa gào lên không kiềm chế. Quỷ thật! Nhưng tôi yêu cô! Có lẽ những lời bột phát là những lời chân thật chăng?

Nữ Nhà Thơ tắt nụ cười kiêu bạc.

Cô ta mân mê mái tóc và hôn nhẹ lên trán tôi. Thế sao, cậu bé?

Cô thật điên! Tôi lại hét to. Lúc ấy tôi mới hiểu cảm giác của người-yêu-lớn-hơn-hai-tuổi. Trái tim cuồng nhiệt kêu gào, và bản ngã kiêu ngạo kiềm lại, không cho phép hành động quá quy lụy và yếu đuối. Không lâu sau đó, Nữ Nhà Thơ lẳng lặng rời đi.

Từ hôm đó Nữ Nhà Thơ không xuất hiện. Tôi đợi chờ chứ không cố gắng để gặp. Vô vọng. Rồi thôi. Thơ cô ta vẫn in đều đặn, số báo nào có bài cũng được gửi cho tôi cẩn thận đến địa

chỉ cơ quan. Tôi không đọc, sợ gặp lại một thằng bé tôi nông nổi đại khờ trong đó.

Một ngày, tôi và những đồng nghiệp đi ăn mừng một hợp đồng lớn thành công ở nhà hàng Pháp. Nhà thơ X kia, cái cô có giọng thơ ngông ngông và cuồng nhiệt. Cô ta ngồi với ai thế nhỉ? Ai đó vừa nói vừa nhìn về bàn góc trái. Tôi giật mình quay lại. Cô ta và một người trung niên đẹp trai, phong trần. Họ có vẻ không vui. Một cậu cùng phòng thiết kế, cũng là cây bút thơ khá nổi và quen biết rộng trong giới văn thì thầm giải đáp thắc mắc. Thật tiếc, cô ta lại yêu người biên tập một tờ báo điện tử đã có gia đình. Giá như... Chắc! Cô ta xinh đẹp và có tài! Tôi chết lặng, cúi đầu. Giọt nước mắt hôm nào, khi tôi gặp Nữ Nhà Thơ lần đầu bỗng trở lại, rơi tòm vào ly rượu khai vị của tôi, phát ra một âm thanh nhỏ lạnh lùng, bất ngờ rồi ngưng bật.

Chỉ có người-yêu-lớn-hơn-hai-tuổi là thấy được, quên cả thỏa thuận ngày thường, gọi tôi hoảng hốt “Anh!”. Các đồng nghiệp nhìn tôi và cô manager nghiêm nghị đầy ngạc nhiên rồi ồ lên thích thú khi khám phá ra điều nghi hoặc bấy nay.

Bàn bên kia, người đàn ông phong trần đứng dậy...

Em và Anh và...

Không khó khăn lắm để lập một bảng so sánh giữa anh và em, vì có quá nhiều điểm tương phản. Chỉ ngớ ngẩn ở chỗ là so sánh để làm gì. So sánh làm gì cơ chứ? Chẳng có ai lập một bản so sánh để rồi kết luận có nên yêu nhau hay không cả.

Nhưng em vẫn cứ thích ngớ ngẩn, vì em đã nói rồi, điều đấy dễ dàng quá mà. Thế là em lấy một tờ giấy và chia đôi nó ra. Một cột là anh, một cột là em.

Anh: 27 tuổi. Em: 18 tuổi. Em cười, nhớ có lần nào em bảo, chênh nhau 9 tuổi là đẹp rồi. Anh nhú mày, ồ, mười thì đẹp hơn chứ!? Không, 9 có một chữ số, còn mười thì tận hai chữ số. Thế là nhiều! Nên cảm thấy anh già lắm. Anh vực mặt vào tờ báo cười rinh rích, Em biết từ lâu hai từ “tủn mủn”, “trẻ con” đang ngọ nguậy trong đầu anh.

Anh: nhà văn nhà thơ - nhà báo trẻ có tiếng. Em: cũng viết văn - đang học báo. Làm sao mà em quen nhỉ? À, anh đã cố làm quen với em sau một truyện ngắn anh đăng báo chỉ để rồi sau đó nói với em rằng ôi, truyện của em dở tệ đi ấy. Con bé ngớ ngác em nhìn tay bút trẻ danh tiếng như anh đây e dè và ngưỡng mộ. Truyện em dở tệ đi ấy! Vâng. Run rẩy, khép nép, rụt rè. Nhưng mà em xinh! Vâng. Vẫn run rẩy, khép nép, rụt rè, giờ thì kèm theo ngớ ngẩn, em trả lời. Mà em con gái học báo làm chi vậy? Mai mốt nhớ có lấy anh rồi hai đứa mình “báo” nhau thì sao? Vâng, em lại trả lời. Anh nhìn em ngọ nghĩnh rồi phá lên cười. Một phút nào đó cá tính đã đi vắng, giờ thì nó trở lại. Em nhăn mặt. Hắn ta là ai kia chứ?! Việc quái gì mà mình phải run rẩy ngớ ngẩn thế này? Thế là em đánh mặt, vậy rồi sao? Anh cười lớn hơn. Em bực mình. Vậy mà em cũng cười. Không dừng nổi! Cười và cười, quên cả lý do tại sao cười, chỉ biết cười lúc ấy là một nhu cầu bức thiết lắm rồi, vậy thôi.

Truyện của anh: thực đến lạnh lùng. Truyện của em: lãng mạn đến không tưởng. Anh đọc đôi ba truyện ngắn của em trên báo, bảo chán, chả thèm đọc nữa. Cũng là lỗi văn con gái lơ mơ gà mờ chả lúc nào tỉnh được. Em vùi đầu vào mây quyền

truyện ngắn của anh, toàn là nhà xuất bản danh tiếng, mấy đêm liền không ngủ chỉ để đọc từng câu từng chữ. Em kính trọng những gì anh viết ra, nó thể hiện tài hoa và một quá trình trải nghiệm, nhưng em không thích. Anh sống cay đắng quá! Anh lại cười. Luôn vậy, anh dùng nụ cười để khiến em cảm thấy mình thua kém và quá nhỏ bé so với anh. Rồi nhần nại, anh nói rằng anh không thích thứ văn chương salon diêm mị. Em biết anh nói về em, nhưng em không giận. Em từ tốn nói tiếp, truyện của anh truyền cho người ta sự đau khổ về những thứ vô hình. Anh nổi giận. Phải, chỉ duy nhất trong quan điểm viết lách, anh nổi giận với em. Nhưng thưa em, cuộc sống ngập ngụa những thứ như thế đấy: sex, tiền, tử hờn, bất công, khánh kiệt niềm tin, sống ngơ ngác... Nhưng mọi thứ trong thực tế vẫn chấp nhận được, bằng chứng là người ta vẫn sống. Họa hoằn lắm mới có người tự tử. Anh nhếch môi, cười gằn, còn dạng “zombie” thì sao? Sống dở, chết dở ấy?! Hay là sống mà như đang chết ấy? Đừng tự làm khổ mình! Những người sống bằng trái tim không thể tránh điều đó được. Nhưng anh sai rồi, những người khôn ngoan họ biết cứu rỗi bản thân khỏi những cơn đau phung phí... Anh lại mỉm cười. Em im lặng.

Em: hoang mang một cách hồn nhiên. Anh: hồn nhiên một cách hoang mang. Một ngày nào gặp nhau online, em rủ anh chơi trò vẽ tranh “Doodle” trong Yahoo! Messenger. Anh bỏ cả việc đấy, hí húi tô tô vẽ vẽ cùng em. Em vẽ ba vòng tròn ba màu, bên dưới là một hình tam giác.

Do anh cai gì đây?

Hum... Không biết! Em noi di.

Hehe, kem ba màu. Mum mum!

Troi dat! Thôi được, đến lượt anh...

Anh chọn màu nâu đất. Rồi màu vàng. Rồi màu đen.

Do em cai gì đây?

Thap Cham. Con duong. Anh trang.

Sao em giỏi vậy?

Muoi diem di!

U, mười một điểm luôn! - Anh nguệch hai số một lên màn hình.

Gio đen lượt em! - Em lấy màu vàng quơ chuột thành một tảng xoắn quện. Rồi đến màu đỏ.

Ah, anh biết rồi, chiến tranh và mau...

Ui, nghe ghe qua! Spaghetty do ong!

Troi dat!

May điểm?

Mười điểm!

...Sao anh vẽ xấu vậy? Dung cơ hong, tại vì anh vẽ bằng laptop. Chỉ giỏi nguy hiểm! Ne, do em cái này là cái gì? Thôi, em phải search tài liệu, không chơi nữa đâu. Không, chỉ một lần này thôi. Anh lượn những sợi mỏng. Em biết rồi, mua! Sao em giỏi qua vậy? Chơi tiếp nghe! Anh dụ khị. Không là không ma, anh vẽ tiếp đi, em học bài... Em chú ý đầu vào mấy trang web, bỏ mặc anh với những ô màu. Bỗng hai tiếng sau, em mới nhớ đến anh, click vào window hai đứa đã chat chit. Anh offline từ bao giờ. Trên màn hình là một bức tranh. Con vật đang bay trên trời nói: "Ta là chim". Con đang bơi dưới nước bảo: "Ta là cá". Cái cây xéo xẹo nghênh nghênh mặt "Ta là cây". Một hình người vẽ dạng que kiếu hình nhân nhảy múa trong Sherlock Holmes, mà quả thật nó đang nhảy múa hân hoan: "Còn ta là người! A ha!". Những messages của anh nằm dưới một nụ hôn dài trên cửa sổ chat. Em ơi! Em ơi! Em ơi!

Anh: từng trải. Em: ngô nghê. Điều này liệt kê ra cũng hơi vô lý, tưởng nó đã nói lên qua tuổi tác rồi. Nhưng vẫn cần nói. Chào em xinh đẹp! Anh nói dễ dàng. Đừng có nói như vậy, em không thích! Ôi, nói mồn môi rồi! Khen ai đó là em xinh đẹp dễ dàng quá ha! Anh cười hì. Đó là điểm khác giữa một "ông già" hăm bảy với mấy thằng nhóc lau nhau mới vào đại học cùng lớp em đấy! Em thấy tội nó dễ thương hơn! Nhưng em thích anh, đúng không em xinh đẹp? Anh buồn buồn nói về những người đã qua. Nhiều người quá! Em chun mũi. Ờ, cái kiểu đa mang nó vậy. Em đỏ mặt khi anh hỏi về mối tình đầu. Ờ, thằng đó nó học lớp mười chung với em đấy. Đêm trại em với nó nắm

tay nhau... Anh bảo, dễ thương quá ha. Em nhìn anh hồ nghi, anh lại đang giễu cợt em phải không? Không anh nói thật. Người ta còn hạnh phúc là khi kể về một tình yêu vừa qua với một nụ cười và đôi má ửng. Còn chai sạn, lăm lì, buồn chán, nói về condom và phá thai, về mua nhà góp, rồi chia tay... Đây là khi khả năng yêu chân thật đã băng hoại lắm rồi! Em vô thức vuốt mái đầu bù xù của anh, bảo là nghe ghê quá. Anh nắm tay em, ghê, rồi mai mốt biết, nhóc con. Em khéo léo gỡ tay lại, nói lảng. Hèn chi mới hăm bảy tuổi đã có nếp nhăn, coi nè, tóc bạc nữa chứ! Em gọi anh bằng bác cho rồi, nha?! Gọi bằng anh đi! Gọi chú chú bác bác nó nhảm nhí và vớ vẩn lắm. Vì dù sao rồi thì... Em lười hỏi thì sao, vì em biết nếu hỏi anh sẽ nói.

Vợ anh sẽ có đạo và biết ăn thịt chó! Anh tuyên bố. Em có cả hai điều ấy, em nói xong, trăm ngàn lần trách mình vô duyên. Anh cười tinh quái. Vậy làm vợ anh cho rồi. Làm vợ mà “cho rồi” hả? Anh sôi nổi nói tiếp, ờ, mà vợ anh sẽ sinh 9 đứa con. Em buồn cười, nhớ lại thằng nhóc “mối tình đầu” “Tớ sẽ có 4 đứa con!”. Bọn con trai toàn đưa ra những con số không tưởng. Đủ tiền nuôi không đó? Đủ. Anh đang dành dụm tiền mua nhà, rồi sẽ lo hết chuyện gia đình. Cô ấy chỉ việc làm mẹ và làm những việc mà cô ấy thích. Mỗi chủ nhật, cả gia đình đi nhà thờ cùng nhau... Em lặng nhìn anh. Em ngạc nhiên. Anh đang chân thật hơn bao giờ. Gì mà em nhìn anh ghê vậy? Không, em chỉ thấy... Thấy sao mơ ước của một thằng cha nông nghênh lang bạt chỉ bình dị đến vậy thôi, đúng không? Anh cười, thôi em ạ, lấy anh cho rồi!...

Em vò tờ so sánh ném vào sọt rác.

Tháng mùa đông, lễ hội hoa ở X. Em nhắn: “Anh co len le hoi hoa khong?”. “Co, em cung len ha?”. “Da, em di voi lop”. “Duoc, cang tot, len do hai dua to chuc le cuoi luon the”. Em gập má, thầm nghĩ chắc trong đầu anh cứ có một người nào đó khác phái thì lập tức hai từ “đám cưới” và “chín đứa con” sẽ hiện ra tức thì.

X, ngày lễ hội. “Anh dang o dau?”. “Minh se gap nhau, luc nao do”. Em tưởng tượng anh đang quan sát em từ phía đằng xa. Và

anh đang cười khi thấy em ngoái cổ tìm anh táo tác.

Lúc nào đó. Anh đây nè em xinh đẹp! Cái giọng của anh không lẫn vào đâu được. Sau màn bắt ngờ, hai đứa đi vòng vòng quanh hồ Xuân Hương. Anh nè, em thích đi xe đạp đôi. Một ý tưởng hết sức “ngộ nghĩnh trẻ thơ”! - Anh nhận xét. Nhưng rồi anh cũng thuê xe đạp. Em ngồi sau lưng anh, gió động đầy mặt. Có một đôi mười tám hai mươi lượt qua, tay cầm cái chong chóng. Hai đứa cười vang. Anh đạp xe lặng lẽ, suy nghĩ nhiều. Thôi trả xe đi anh! Thốt nhiên em nói. Quả thật, lúc ấy em chẳng muốn làm gì nữa. Em chỉ muốn một mình.

Anh đưa em đến một quán cà phê. Quán thấp nền và trong góc anh có một vài người bạn đang chờ. Em nhìn lướt, thấy nhiều tên tuổi trẻ lầy lừng trong làng văn thành phố. Có những cô gái xinh đẹp nhưng trông bất cần. Họ cùng nhau hút thuốc, khẽ gật đầu chào em, kiêu vô thưởng vô phạt, không quan tâm soi mói, nhưng em cảm thấy khó chịu. Em ngồi không ấm chỗ, nghe bàn gí đó về một tập thơ, một nhân vật, rồi những cảm giác. Em tìm có đứng lên. Họ lại gật đầu chào. Một cô dựa vào vai anh, nhả khói. Mùi chán chường nồng nực! Anh cứ ngồi, em gọi taxi được...

Em chạy thật nhanh, chạy điên cuồng trên những con phố. Trung tâm! Mọi người vẫn đang nô nức lễ hội. Một cánh tay tóm lấy em. Nè, này giờ bồ đi đâu? Tụi này tìm bồ quá trời! Tối nay “nhậu” overnight nhé! Một cậu bạn trong lớp đưa em que pháo bông, dụ dằng: Cửa bạn nè!

Em sẽ không kể cho anh nghe những điều em đã nghĩ, dù em biết, anh luôn hiểu thông cảm anh và em khác nhau thế nào, tuổi tác, bạn bè, cách sống... Chỉ có chung một may mắn, đó là em đã gặp anh và anh đã gặp em, em xinh đẹp!

Trên chuyến xe từ X về thành phố, em mượn cuốn sổ tay của cô bạn. Chi vậy? Làm thơ hả nhỏ? Em cười, ờ, viết chơi chơi! Ui, qua khỏi đèo rồi, cởi bớt áo lạnh ra thôi. Nóng gì mà nóng!

Em viết tất cả những gì em đã so sánh, trong tờ giấy em từng quẳng vào sọt rác. Em viết thêm nhiều thứ nữa.

Mơ ước của anh: gia đình hạnh phúc. Mơ ước của em: bay xa. Anh đi mãi rồi, anh đã sống vội vàng quá và bây giờ anh mệt. Anh chỉ muốn cùng ai đó ngồi yên lặng bên nhau, lắng nghe cuộc sống. Em, nhóc con mười tám tuổi. Em chưa đi bộ trên đèo Hải Vân, chưa đứng trên đỉnh Lang Biang, chưa ngắm hoa mơ hoa mận đầu năm hay uống bát rượu ngô Tây Bắc ấm nồng... Rồi chuyến du hành trên tuyến xe đi khắp Châu Âu, những chợ phiên Đông Ấn...

Em nhét tờ giấy vào ví. Ngày mai em sẽ gửi nó cho anh. Em biết, anh sẽ cười, lại cười. Và em biết có thể mình lầm lẫn nữa. Cùng một mối quan hệ, nhưng một gã trai trải đời hăm bảy sẽ nhìn khác cô nhóc mười tám. Có thể anh cười vì em quá ngớ ngẩn. Vì anh nói với tất cả những cô gái anh gặp là em lấy anh đi, mình sẽ có 9 đứa con, cùng đi nhà thờ... Anh gọi họ đều bằng “em xinh đẹp”, và mọi thứ, mọi thứ... Thì em cũng sẽ làm như thế!

Lại một điều em khác anh rồi! Chỉ có những cô nhóc mười tám tuổi mới đủ can đảm làm những điều chính mình cũng thấy mình ngốc, anh nhỉ?!

Giấc mơ nối tiếp

Viết cho H

Cái cơn mưa chết tiệt ngày hôm ấy có thể tha thứ bằng việc nó giúp mình phát hiện ra Neverland. Quỷ thật mang tiếng là “du mục thành phố”, sao mình lại chưa từng biết đến nơi này cơ chứ. Gác mái, cầu thang gỗ, những chậu hoa đủ màu mang hương vị của một thành phố Cao nguyên từng có nhiều kỉ niệm...

Cầu thang ướt nhem làm mình suýt trượt té, nhưng nó dẫn đến một Neverland thực sự. Trong không khí ướt lạnh hiện ra căn phòng với bốn bộ bàn ghế nệm xanh ẩm cứng, ánh đèn màu mật ong, những bức tranh và tiếng guitar solo rơi theo mưa. Sàn nhà lát gạch màu ngà sạch bong. Và trời ơi, hai ô cửa sổ mở ra hai bức tranh mưa lãng mạn.

Khoan nào, nhưng bức tranh mưa thứ nhất - ô cửa mở ra mái ngói - trông thú vị hơn. Có một cô gái trẻ mặc sơ mi đỏ để trung hòa với nền mưa lạnh buốt. Cô ta nhìn thờ ơ nhìn lướt qua mình - cái thực tế ướt lướt thướt từ đầu đến chân - ánh mắt nhanh chóng trở về với cuốn sách trên tay. Trông cô ta kìa, hiện thân của sự chuẩn mực. Tóc chải gọn, đeo kính mỏng vừa phải, xinh đẹp vừa phải, cái nhìn cũng điềm đạm vừa phải. Vừa phải, một chuẩn mực khôn ngoan. Bỗng nhiên có cảm giác như mình là kẻ phá vỡ cái không gian thân thuộc và an toàn của một người - cụ thể là cô ấy.

Một ngày mưa, người lạ xuất hiện mang cảm giác thú vị lạ lùng nhưng cũng đầy bất trắc. Anh ta đến ngồi cạnh cửa sổ còn lại sau một thoáng tỏ ra lúng túng với bộ dạng của mình, đĩnh đạc, tự tin, có vẻ hơi cao ngạo nữa. Khuôn mặt có nét quen thuộc từng gặp đâu đó nhưng không thể nhớ rõ. Mà tại sao phải quá bận tâm về anh ta cơ chứ? Cuộc sống không ở đây!

Nhưng có vẻ anh ta đến đây lần đầu. Trông con người cao ngầu ấy loay hoay với việc không biết gọi cô chủ quán đang tự cho phép mình trễ nải trong một ngày mưa như thế nào thật tội nghiệp. Nét

con nít bộc lộ một thoáng qua sự bối rối, trùm lên nụ cười cao ngạo một tấm voan mềm ngậy thơ mang cảm giác dễ chịu.

Cô gái đứng dậy, vén tấm màn gần cửa lớn để lộ ra một nút chuông, bình thần bấm một hồi dài vừa phải. Mình trở nên vụng về từ bao giờ, lấp bắp tiếng cảm ơn. Cô ta cười nhẹ và quay lại chỗ cũ. Nụ cười ngây thơ, thiếu kinh nghiệm nhưng giàu trắc ẩn và mang đầy suy nghĩ rối rắm, hé mở một thế giới khác. Mình bỗng trở thành kẻ tò mò có hạng, cố đoán về cô ta qua từng cử động. Thật vớ vẩn! Chỉ tại cơn mưa...

Cô chủ quán bê tách trà nóng đặt trước mặt anh ta, định quay đi bỗng giật mình vụt hỏi: “Có phải cậu là cây bút trẻ X? Tôi vừa thấy ảnh cậu trên tạp chí sáng nay. Tôi rất thích truyện của cậu!”. X? X đang ngồi đây? Cái người luôn làm cho mình nghĩ có một điều gì đó vẫn còn lẫn khuất trong cuộc sống này và cố gắng từng ngày khai mở? X là anh ta?

“Chắc chị lầm!”. Anh ta mỉm cười. Cô chủ quán gõ trán: “VẬY À? Xin lỗi cậu! Nhiều người giống nhau quá!”. “Vâng!”. Lại cười. Nụ cười đó. Bất giác mình lần tay vào tờ báo mới mua ban nãy còn để trong túi xách, chưa kịp xem qua.

Cô ta trộn tờ báo với nhiều tài liệu và giấy tờ trên bàn, kín đáo mở ra, từng trang, từng trang, ngón tay lật bình thần. Có vẻ cô ta có biết mình và cũng đang nghi ngờ. Hy vọng không. Tấm ảnh chụp nghiêng và quá nhiều mảng tối. Mà trời ơi, quỷ tha ma bắt mình đi, một thằng viết lách rởm đời chưa bén mùi danh tiếng đã vờ sợ bị nhận ra.

Đúng là anh ta. Cái nụ cười tự tin đầy tố cáo. Ô, hóa ra mình đang ngồi cùng một căn phòng với X, cây bút đầy ảnh hưởng. Anh ta cũng mắc mưa, cũng lúng túng, cũng... uống cà phê. Bỗng nhiên mà mình run?!

- Cô ơi, tôi có thể ngồi đây được không? - Vang lên một giọng nói.

Cô ta nhìn mình với ánh mắt e dè. Quả thật câu nói đầy ý đồ. Có vẻ cô ta đã nhận ra mình rồi! À mà chưa hoặc rồi, hoặc chưa, hoặc...

- Tôi chỉ muốn xem mưa bên này thế nào! Ban nãy thấy có một con chim sẻ vụt bay về phía này... - Bịa ra một lý do. Chao ôi

kém quá! Vừa kém vừa sến đến tội nghiệp!

Mình gật đầu như một cái máy trước khi kiểm soát được bản thân. Anh ta ngồi xuống ghế đối diện, cười lịch thiệp cảm ơn rồi chăm chú nhìn ra mưa như chứng thực cho cái lý do xin ngồi chung bàn của mình. Lại run. Nên làm gì đây nhỉ?

Trong khi cố giữ đôi mắt mình đừng quá tò mò, mình thất bại. Nào, chắc cô gái xinh đẹp vừa phải này không quá bận tâm đến một cái nhìn vừa phải. Biện minh xong, tự cho mình lướt mắt ngang khuôn mặt cô ấy ở một khoảng cách gần hơn. Nhưng đôi mắt quét qua đồng tài liệu, sách, thẻ để hơi thiếu trật tự trên bàn để tìm một điểm đặt “đòn bẫy” cho cái nhìn, hoặc tương tự như vậy.

- Xin lỗi, cô là Y hay xuất hiện trên báo Z? Anh ta chợt giật mình.

X đã đọc tấm giấy giới thiệu để quên trên mặt bàn. Ngạc nhiên hơn, anh ta biết mình, một cộng tác viên bình thường, không chuyên.

- Ô cô biết không, tôi theo dõi tất cả những truyện dịch của cô! Cô làm tôi bất ngờ!

- Tôi làm quen với cô được chứ?

Mình nói tiếp không cần suy nghĩ. Cũng không hiểu tại sao lại tự nhiên đến vậy. Nhưng cơ hội đã đến, ngay gần kề. Giờ cô ta ngồi đây. Cái cô gái này, cái cô gái bất an này...

- Tại sao, X? - cô ta vụt run rẩy vì ngạc nhiên, gọi thẳng tên mình.

- Tôi nhiều lần tìm cách liên lạc với cô, nhưng vô vọng. Có một vài điểm trùng hợp! Những truyện ngắn cô đã dịch, tôi cũng từng dịch. Khi đọc trên báo, vài đoạn tôi nhận ra cô dịch giả này có những suy nghĩ trùng hợp với mình đến kì lạ...

Anh ta hào hứng nói, nhìn thẳng vào mắt mình.

- Tôi vẫn tự hỏi làm sao lại thế... Rất trùng hợp!

Mình vẫn tiếp tục nói như thẳng rồ, không có ý định kìm hãm, chỉ cố gắng tiết chế niềm phấn khích.

- Xin lỗi cô, đôi lúc tư duy của tôi thiếu mạch lạc, may thay tôi chế ngự được. Nhưng cô tin không, tôi phát hiện sự thiếu

mạch lạc ấy cũng ẩn hiện sau từng câu chữ của cô. Trùng hợp lạ kì!

Trời ơi, mình định lặp đi lặp lại bao nhiêu lần cái từ “trùng hợp” ấy bây giờ, lúc này, với cô gái mà dường đã quen biết từ lâu lắm, nhưng mới vừa nhận ra đây thôi.

- Nhưng anh là một người nổi tiếng, còn tôi thì không!

Mình bật ra câu nói ấy và cảm thấy hối hận. Bỗng như một ván bài, anh ta đánh một con, một con, một con nữa và tới trắng, không để mình kịp phản ứng gì ngoài tiếng cảm thán của người thua cuộc. Và anh ta làm cho mình phải ngửa lá bài đang mạnh nha cất giấu mỗi khi nghe đề cập đến việc thiết lập một mối quan hệ: tư duy thiếu mạch lạc. Chưa từng ai nhận ra điều ấy, hoặc họ không nói, còn hôm nay, anh ta xuất hiện.

- Nhưng anh là một người nổi tiếng, còn tôi thì không!

Cô gái biểu lộ nhiều hơn những gì tôi mong đợi. Sự bất an, tự ti trẻ con từng thấy qua mọi bài dịch, đôi khi là một truyện ngắn, giờ hiển hiện trước mắt, gây cảm giác như va phải cái bóng chính mình.

- Này cô, vậy là cô đồng ý không? - Mình phải lấy lại vị thế ngay.

Mắt cô gái chột ánh lên. Cô ta mỉm cười đầy bối rối, vẫn trẻ thơ, thiếu kinh nghiệm nhưng giàu trắc ẩn và mang nhiều suy nghĩ rồi rẫm. Phải, cô gái, tôi hiểu cô như hiểu chính mình vậy...

- Tôi vui lắm vì lời đề nghị này! Và bất an nữa... Không, nói sao nhỉ... Như anh nói, tư duy không mạch lạc.

Cả hai phá ra cười.

- Tôi đọc truyện của anh rất nhiều. Cảm thấy...

- Khoan nào, bài dịch cô từng kí tên V. V cũng là bút danh của tôi ngày trước trên một số tờ báo.

- Sao anh biết đó là tôi?

- Tôi “smell” được mùi chữ nghĩa của cô trong đó. Yếu ớt này...

- Thôi đừng lật mọi lá bài của tôi lên. Hãy để tôi tự tin nói chuyện với anh thêm một vài phút nữa!

- Ủ, ban này cô bối rối? Cô nói một câu rất trẻ con về sự nổi tiếng và không.
- Chính xác hơn là về năng lực và thiếu năng lực. Câu nói trẻ con nằm trong trạng thái thiếu mạch lạc mà anh đã biết.
- Tôi trên cô đấy!
- Tôi thích những nhân vật người-lớn-trẻ-con của anh. Từng có ước muốn hóa thân!
- Tôi cũng đã nghĩ về thế giới vô trùng mình tạo ra trong cơn mộng du. Nhưng quỷ thay chính tác giả của nó khi tỉnh lại cũng không chen chân vào được miền tâm linh đó. Thất bại nhỉ?
- Ngày mai ra Harry Potter phần mới!
- Ngày mai sao? Hình như đầu tháng tám kia mà?!
- Nhà văn, anh kém cập nhật thông tin quá!
- Tự tin lên nào! Đáng ra tôi không nên nói thế với một người mới gặp. Nhưng nhân danh những gì mà tôi biết dựa trên mối quan hệ tâm linh tương thông giữa tôi và cô, hãy tự tin lên!
- Vẫn thấy bóng tối, dù có vẻ như đã hiện ra một ngôi sao dẫn lối.
- Thay vì tin vào một điều mơ hồ, hãy tháo dải băng đen quanh mắt mình ra và bóng đêm biến mất. Những ngôi sao chỉ làm cho người ta thêm khát khao về bầu trời, nhưng chính bước chân trên con đường riêng của họ mới là vĩnh cửu.
- Uy lực của niềm tin khiến ta trở nên sáng suốt. Nỗi sợ hãi co rúm cô đặc con người trong những ước muốn trẻ thơ. Chính nhờ sự tỉnh cờ rúm rỏ đó, tôi phát hiện ra một thế giới cần khám phá sau dải băng đen. Và nỗi tò mò khiến người ta chưa muốn được giải thoát.
- Con chim sẽ bay đi đâu mất rồi?
- Bay về phía mưa nhẹ hơn!
- ...
- Chúng ta vừa nói gì vậy, X?
- Tôi không nhớ rõ, chỉ biết rằng ở trong trạng thái... tư duy thiếu mạch lạc! - Cả hai cùng thốt lên và cười.

- X, tôi vẫn chưa hết vui và ngạc nhiên vì gặp được anh. Nhưng nghĩ về anh như một người bạn là điều không tưởng.

Mình yên lặng nhìn cô ấy.

- Phải! Ngòi bút của anh đầy quyền uy và ảnh hưởng, nhất là với tôi. Tôi e đến một lúc nào đó khi anh hiện diện dưới một vị thế khác trong cuộc sống, quyền uy của anh ở trên tôi biết mất.

Giọng cô ấy có vẻ xúc động.

- Sống trong thế giới tưởng như an tâm anh tạo ra là một trong những điều khiến tôi bình yên. Và nếu biến thành một người bạn, X, anh tước đoạt nốt điều quan trọng đó. Anh hiểu tôi nói gì chứ. Tôi đang cố diễn đạt hết sức mạch lạc - cô gái tỏ bối rối thực sự với những câu nói cuối. Mình tan chảy, ngán ng.

- *Ừ tôi hiểu! - Anh ta đáp, giọng không biểu lộ cảm xúc. Nụ cười cũ lại xuất hiện, nhưng thất thần.*

- Anh hiểu?

- *Ừ, tôi hiểu mà. Chỉ có cảm giác mình vừa tuột mất một điều đáng ra nên có. - Anh ta khó khăn. Mình cũng cảm thấy khó khăn. Gấp nhiều lần như thế.*

- *Ừ, vậy... Ngớt mưa rồi. Tôi về trước, chào cô nhé! - Anh ta lão đảo đứng lên. Mình mỉm cười gật đầu chào chia tay. Mưa vẫn điên cuồng đổ xuống...*

Tổn thương nghiêm trọng. Người mà mình-hiểu-duy-như-chính-mình từ chối bước vào cuộc đời để làm nên hai gương mặt hoàn hảo, tự tin. Người cho mình cảm giác chờ đợi bấy nay đã xuất hiện và biến mất. Hụt hẫng lạ thường. Tôi biết, em đang tìm lại một cảm giác buồn xâm chiếm, có phải không nào? Sau đó em tự nhủ, thôi nào, bình tĩnh đi nào, đây là cuộc sống an toàn của mình và mọi cảm xúc không có quyền khuấy đảo. Thế phải không?

Vậy làm sao thực hiện dự định của mình, kể lại cho cô ấy nghe câu chuyện những vì sao của Daudet, như một trong những nhân vật người lớn - trẻ con mà cô ấy thích!? Trên con đường thánh Giắc, có những cuộc thiên di. Sao Mộc Đồng đi theo sao Saturn, và họ cưới nhau... Bỗng nhiên mình mỉm cười.

Lại chìm trong những điều huyền hoặc. Mưa thế này làm sao về? Hình như ban nãy thấy sát đây có tiệm tạp hóa. Mấy chiếc áo mưa nilông trong suốt trùm lên người ta một thứ viễn tượng là mình đang trốn tránh nhưng chẳng thể nào che đậy...

Có một câu chuyện nào đó của anh ta nói về sự chia tay. Họ cố gắng nghĩ về những dự định dành cho nhau và mỉm cười, vì tất cả vẫn đều tươi đẹp cả.

Nhưng mọi nụ cười đều là lời nói dối. Và họ đi về hai hướng, mãi những giấc mơ nối tiếp... Thôi nào, bình tĩnh đi nào, đây là cuộc sống an toàn của mình và mọi cảm xúc không có quyền khuấy đảo. Gì nhỉ, ngày mai mình phải nộp bài vì đến hạn, sau đó chạy đi lấy máy ghi âm đang sửa ở gần nhà sách. Ô, còn Harry Potter nữa chứ... À, ban nãy liếc vội sang tờ báo thấy anh ta vừa xuất bản một tập sách. Hy vọng cũng sẽ tìm thấy ở đây! Take notes nào, mình là chúa hay quên, nhất là lúc này, tư duy đang thiếu mạch lạc - hơn bao giờ hết!

Như chưa bắt đầu

Đó là một ngã tư tạo nên bởi hai con đường vắng nằm ở ngoài rìa thành phố, yên tĩnh một cách dịu dàng với những ngôi nhà xây kiểu Đà Lạt, tất cả đều che rèm, trồng nhiều hoa và ít người ra vào. Thảng hoặc, người ta thấy có những cánh cửa mở ra. Nhưng rồi chúng khép lại nhanh và nhẹ nhàng như bị một cơn gió thổi, sau những bước chân tựa như cánh chuồn đáp vào thỉnh không. Mọi thứ, sự ồn ào, bon chen dường như lắng lại khi người ta qua đây. Ai cũng dành lại một phút giây hiếm hoi trong cái quỹ thời gian bận rộn của mình để giảm ga, lướt chậm chậm trên con đường ấy, suy ngẫm, hay làm một cái gì đó tương tự vậy, hoặc chỉ đơn giản là thả mình vào một không gian ngọt ngào hương ngọc lan.

Có bốn góc phố, tất nhiên. Bốn góc phố, đó là nơi ngự trị của những nhân vật sẽ làm nên một câu chuyện. Hãy tưởng tượng ngược chiều kim đồng hồ. Góc thứ nhất là một bãi đất trống của cái gara cũ, chổng chơ một cái bảng tên đường là xem ra còn chưa bị thời gian làm mòn vẹt và gỉ nát. Nó không nên có mặt trong cái quang cảnh thơ mộng và bình yên như tôi đã kể và sẽ kể, nhưng nó được góc phố ấy, kẻ tỉnh táo và khôn ngoan, chấp nhận. Chấp nhận, như một sự thừa nhận thực tế luôn hiển hiện quanh đây, dù là trong những điều lãng mạn và phi thực tế nhất. Góc thứ hai thuộc về căn nhà trên những bệ đất ban công tầng hai trồng đầy thứ hoa li ti màu tím, và có một cửa sổ thật lớn, sau lớp kính là tấm rèm màu xanh. Có lẽ đây là nơi có sinh khí nhất của con phố, cửa sổ luôn mở, và tấm rèm luôn được kéo ra, cột lại gọn ghẽ từ sáng sớm đến tận lúc trăng lên. Góc thứ ba có một cây ngọc lan cổ thụ. Và góc thứ tư là ngôi biệt thự đồ sộ luôn đóng cửa. Mỗi năm vài lần, chủ nhà ghé vào coi ngó, rồi lại khóa kĩ bằng hai ổ khóa đồng to kệnh. Một ngày, ở góc ấy xuất hiện một gã trai, một cái bơm xe đạp, thùng đồ nghề và vài ba thứ lặt vặt khác. Ngày hôm ấy, trời trong xanh, và dường như mùa đang đi qua...

Tôi chọn góc phố yên tĩnh nhất thành phố này làm nơi bắt đầu ý tưởng cho bài thi ra trường. Trước đây, có những lần đi qua, tôi bị cái vẻ trầm mặc nhưng không thiếu sinh khí của nó mê hoặc, và tôi nghĩ mình sẽ làm được một điều gì đó...

Nhưng không thể hàng ngày đến đây, ngồi hí húi phác thảo được. Bộ dạng ấy trông có vẻ rất khả nghi, và nơi đó cũng có nhiều biệt thự đồ sộ không có chủ trông nom. Mọi chuyện sẽ xảy ra thật tức cười nếu một ngày “kẻ khả nghi” bị tóm gáy lên tổ dân phố để xác minh. Tôi đành hợp thức hóa cái việc quan sát và tìm tòi của mình bằng cách mượn thêm cái bơm xe và thùng đồ nghề của một thằng bạn cùng lớp, sau khi được nó chỉ vẽ một vài ngón nghề cơ bản.

Hóa ra chuyện phòng xa ấy của tôi là một điều thú vị. Nó khiến tôi không cảm thấy nhàn rỗi và trống rỗng khi những ý tưởng chợt đứt mạch. Đó là niềm vui khi giúp cho một cô gái, hay một chú nhóc con bị xẹp xe, một phụ nữ quý phái loay hoay với chiếc Attila cáu cạnh dở chứng. Tôi thường từ chối tiền công. Chú bé trả công bằng câu cảm ơn thật to đầy háo hức, những cô gái thì thường lúng túng với nụ cười ngượng ngịu, còn những người trung niên thì kiên quyết nhét vào tay tôi vài tờ tiền lẻ phẳng phiu. Có đôi lúc tiền công cả ngày không đủ cho một cốc cà phê càntin, nhưng tôi vui. Và tôi chợt hiểu vì sao cậu bạn mình luôn luôn ở trong tình trạng khó khăn. Thực tế - là tiền bạc sẽ phá hủy những điều đẹp nhất. Nhưng tôi chợt thở dài. Không phải ai cũng có cái hộ khẩu thành phố, một gia đình khá giả và một công việc làm thêm tốt như tôi, nên không phải ai cũng cảm thấy thú vị trong việc cao rao cái đẹp, chê bai thực tế... Sau một vài ngày, tôi nhường lại công việc ở phòng tranh nổi tiếng cho cậu bạn ấy với một lý do xác đáng.

Tôi thích cây ngọc lan ở bên kia đường. Ngày đầu tiên bắt gặp, tôi biết rằng nó sẽ là một phần quan trọng trong bộ tranh của mình. Cây ngọc lan làm cho góc phố bỗng bình yên trong một cảm giác hư ảo đến khó tả, với mùi hương lạ lùng và những cánh hoa trắng ngà, khiêm nhu. Và tôi thường tránh nhìn sang

cái gara cũ. Nó gây cho tôi một cảm giác chán chường và rờn rợn.

Nhưng tôi không phải là kẻ duy nhất ngồi quan sát góc phố và đắm chìm trong không gian ngọt ngào ấy. Cô gái hay ngồi bên cửa sổ lầu hai có rèm xanh của ngôi nhà bên kia đường gây cho tôi nhiều xúc cảm. Mỗi chiều, khi những giọt nắng bắt đầu ngả màu yếu ớt, cô gái xuất hiện bên cửa sổ một cách hiển nhiên như thể chưa bao giờ rời nơi ấy. Những ấn tượng bắt đầu từ dáng ngồi cô độc và mong manh, tưởng chừng như sắp bay theo những cánh hoa ngọc lan trong ánh chiều vội vội. Đó là một bức tranh đẹp. Tôi không nhìn rõ được mặt, nhưng tôi tin cô sẽ có một cái nhìn xa xôi từ đáy đôi mắt trong, buồn bã. Và, những cánh hoa sẽ rơi vào trong hố mắt trong veo ấy, để lại những vòng sóng loang mãi, loang mãi... Bỗng nhiên tôi có một điều để ngóng chờ, đến rất nhẹ nhàng và hồn nhiên đến mức tôi không kịp nhận ra.

Tôi tin cô ấy cảm nhận được cái nhìn của tôi. Tôi không biết mình nhìn thì trông sẽ như thế nào, bởi chưa bao giờ nảy ra ý tưởng thăm định nó qua gương, mà tôi cũng không quan tâm lắm, vì cũng như tôi, cô ấy sẽ không thấy rõ. Sẽ chỉ biết đó là một cái nhìn mà thôi. Mà trong cảm nhận, những cái nhìn thường rất đẹp.

Nhưng không hiểu tại sao, mỗi khi đưa mắt lên ô cửa ấy, tôi cảm thấy ánh nhìn của mình nóng ran và bắt đầu cháy. Dù chưa bao giờ ánh mắt của tôi chạm được vào ánh mắt của cô ta, nhưng tôi vẫn thiết tha nghĩ rằng đôi ba lần cô ta liếc trộm mình. Cô ấy có nhìn tôi không? Tôi cứ hoang mang trong câu hỏi ấy ngàn lần rồi rơi vào một tâm trạng lâng lâng khó tả, và cứ ngơ ngẩn như thế cho đến khi một người nào đó hổng xe, nhấn còi hay gọi thật to, tôi mới được giải thoát. Có một cái gì đó, thật lạ lùng diễn ra trong lòng khiến tôi thích thú nhưng hơi hoảng sợ. Sự tĩnh, cảnh tượng đầu tiên va vào mắt luôn là cái nhìn khổ sở của người khách, và ý nghĩ đầu tiên va vào óc luôn là nụ cười của cô bạn cùng lớp. Chúng tôi yêu nhau từ một năm trước. Cô ấy chọn nơi vẽ là một lò gạch hoang ở ngoại ô

cùng vài cô bạn khác, và chúng tôi thống nhất sẽ độc lập trong thời gian này. Lò gạch hoang, ở đó sẽ có gì hơn một dáng ngồi cô độc, và một ánh nhìn tuyệt vọng?

Mãi như thế cho đến một ngày tôi đóng cửa phòng, căng toan lên và bắt đầu vẽ, vội vàng, cuồng nhiệt như một gã điên. Góc phố có cô gái ngồi bên cửa sổ hiện ra. Dáng ngồi ấy, ô cửa ấy, bầu trời ấy... và những cánh hoa bay bay rất dịu dàng bày tỏ sự có mặt âm thầm của cây ngọc lan. Bức tranh hoàn thành một ngày sau đó. Sâu trong ấy là một cái nhìn khắc khoải. Tôi ngạc nhiên với chính mình và thậm nhủ đó sẽ là bức đầu tiên trong seri tranh bốn bức mang tên “Phố” của mình. Cô gái trong tranh đẹp như một công chúa trong lâu đài cổ tích.

Tôi vẽ những bức tranh còn lại cũng tương tự như vậy, nhanh đến mức có cảm giác thở dốc. Bức góc phố có cây ngọc lan mang đến một cảm giác trong trẻo và thanh thản. Bức tôi vẽ góc phố mình ngồi chỉ vẽ vện vện một bức tường gạch cao, chiếc bơm xe đạp, thùng đồ nghề. Nó toát lên một nỗi chờ đợi tuyệt vọng. Tôi định bỏ qua bãi đất hoang và cái gara cũ, nhưng sau đó, tôi lại vẽ nó một cách cẩn thận và chăm chút đáng ngạc nhiên, chả hiểu vì sao. Có lẽ người ta phải tập yêu từ những điều khô khan và khó chịu nhất. Nhưng quả thật, mỗi khi nhìn lại, cảm giác rờn rợn vẫn quay về...

Mọi việc hoàn tất. Tôi không còn lí do gì để đến góc phố đó nữa, nhưng tôi không thể không quay lại, lần này thì tôi hiểu lý do. Cô gái bên cửa sổ xâm chiếm những ý nghĩ, và tôi quyết phải làm một cái gì đó. Vẫn trong bộ dạng cũ, tôi trở lại. Lần này tôi bước hẳn sang phố bên ấy và nhấn chuông. Một người phụ nữ, trông có vẻ như người quản gia đi ra, nhìn tôi có vẻ dò xét ái ngại và nói rằng cô gái không có ở nhà, dù bà ta thừa hiểu tôi biết bà ta đang nói dối. Vậy là cô gái ấy không muốn gặp tôi. Thất vọng làm tôi chôn chân. Tôi bàng hoàng nhận ra cô gái ngồi bên cửa sổ đôi khi chỉ đơn giản là một cô gái mà thôi, không thể là một nàng công chúa mơ mộng hay một người còn tin vào cổ tích và những cảm giác ban đầu. Nhưng rồi tôi cũng có thể mấp máy lời cảm ơn và nhờ bà ấy chuyển hộ cho cô bức

tranh tôi vẽ. Thừa bác, nói với cô ấy đây chỉ đơn giản là một món quà mà thôi. Bức tranh rời tay, không hề có tâm trạng tiếc nuối. Không hẳn là tôi không thích giữ nó sau thất bại của bản thân, nhưng tôi muốn gửi trả nguyên vẹn hình ảnh ấy lại cho cô ta - người khiến những cảm xúc bắt đầu. Ở đây, có thể mọi điều không tưởng sẽ được chôn chặt. Seri “Phố” chỉ còn lại ba bức.

Khi tôi bước đi và quay lại nhìn con phố lần cuối, dù không hẳn thế, bỗng tim tôi đập nhanh hơn. Tôi có thể cảm nhận được ai đó đang nhìn mình từ cửa sổ lớn che cái rèm mỏng manh màu xanh nhạt. Nhưng tôi không thể bắt gặp ánh mắt ấy. Cái rèm màu xanh hy vọng mà mang cho người ta một nỗi tuyệt vọng đến không tưởng. Và trong cảm nhận, đó là một ánh nhìn ngẩn ngơ níu kéo... Chợt tôi nhớ đến một câu chuyện cổ tích. Công chúa ở trong lâu đài cao bị canh giữ bởi một mù phù thủy. Bà ta nói dối khiến hoàng tử hoang mang trở về, và nàng đứng nhìn theo trong tuyệt vọng... Không, tôi đang nghĩ vớ vẩn gì thế này, hả tôi?

Tôi không quay lại con phố ấy thêm một lần nào cho đến khi thôi bị những hình dung cũ ám ảnh. Và tôi thường đến đó với người yêu mình. Chỉ như thế, tôi mới không sợ hãi mình bị những cảm xúc cuốn trôi. Đôi khi tôi lấy hết can đảm để nhìn lên, nhưng không thấy cô ấy ngồi bên cửa sổ một lần nào nữa. Cửa vẫn mở, tấm rèm xanh vẫn bay bay như thể an nhiên, vậy mà không hiểu sao tôi có cảm giác nó đang đợi chờ một cái gì đó. Người yêu tôi đã rất ngạc nhiên khi biết tôi bỏ sót góc phố có ngôi nhà tuyệt đẹp ấy, nhưng tôi nhất quyết không vẽ nốt bức tranh cuối cùng để bổ sung. Thực chất, nó đã được vẽ và nằm đúng nơi nó phải thuộc về... Cô ấy không hỏi nữa, chỉ xiết tay tôi nhẹ nhẹ. Chúng tôi đi giữa mùi hương ngọc lan dịu dàng và tôi thấy lòng mình bình yên. Những ám ảnh biến mất như chưa từng xuất hiện, chỉ để lại trong kí ức một vệt nhẹ mờ nhưng có thể sẽ không bao giờ phai...

Mọi thứ đã kết thúc như chưa bao giờ bắt đầu. Và trên con phố, mùa đã trở về như chưa từng ra đi...

Những cánh chim ngang qua ô kính nhỏ

Phòng trọ nhỏ và tối, ngột ngạt vì thiếu khí trời. Chỉ nhét vào được cái giường tầng, cái bàn chất chồng sách vở, nồi cơm điện, và ba thứ linh tinh cạnh cánh cửa nhà tắm cũ xì, sơn tróc lam nhám. Khoảng trống còn lại giữa phòng đến tối để thêm chiếc xe của Minh thì hết đất. Bao nhiêu quần áo cứ cho tất vào thùng giấy và tống vào gầm giường, cả bẩn lẫn sạch. Đôi khi đi học về nằm lăn ra giường, trong ánh sáng mờ mờ hắt vào từ ô cửa nhỏ, Kha nghe bốc mùi chua chua, khen khét của mồ hôi và nắng từ đồng quần áo treo hú họa dọc bức tường.

Kha nằm tầng trên, chỉ quay ngang là chạm mắt vào cái ô cửa bé xíu ấy. Nói là cái lỗ cho ánh sáng lọt vào thì đúng hơn, vì nó chỉ to bằng bốn bàn tay và ốp kính, không mở ra được. Tấm kính cũ mờ mờ bụi và lem luốc một vài giọt vôi rơi khi quét tường làm cho mảng trời lọt vào trong đó có màu đục đục. Thi thoảng khi nằm đăm đăm nhìn vào ô cửa bé tẹo ấy, Kha bắt gặp những cánh chim lướt qua. Vụt một cái, chúng xuất hiện và biến mất, không lưu lại một chút dấu vết gì. Mảng trời trong ô kính quá bé để Kha nhận ra chúng sẽ bay về phương nào.

Cũng có thể ngắm sao qua cái ô bé tẹo ấy. Nhưng chưa bao giờ Kha làm việc ấy. Công việc trông xe ở quán nhậu bận đến tận khuya. Khi lê được về tới nhà thì Kha đã mệt rã rời, mắt díp lại, mình mẩy ê ẩm hơi rượu bia và “sản phẩm” sau cuộc nhậu của các quý ông phì nộn, mặt đỏ gay, hoa tay múa chân lè nhè những câu mà khi tỉnh có cho vàng đồ họ cũng không dám nói. Lại còn những âm thanh ồn ào hỗn tạp của những vụ xô xát. Đầu óc Kha ngủ trước khi đặt được mình xuống giường từ lâu, còn gì nữa mà trăng sao. Có chăng chỉ là những tiết học ngày mai trong cái giảng đường rộng thênh quay cuồng trong mỗi giấc mơ. Nhưng thế lại hóa hay, vì Kha không thích phải nhận ra bầu trời qua ô cửa ấy cũng quá nhỏ bé, đến mức có thể đếm được tất cả những ngôi sao trong đó. Buồn cười, khi người ta làm được một việc tưởng chừng không thể, họ thảng thốt, không rõ nguyên do.

Minh làm bồi cho một nhà hàng sang trọng, nhờ cái khuôn mặt đẹp trai lịch lãm và vốn ngoại ngữ có cỡ của nó. Nó được về sớm hơn Kha, vì không phải tùy vào nhã hứng của các thượng đế say mềm. Nhưng mỗi lần Kha se sẽ mở cửa bước vào thì từ cái góc giường tối tối luôn vọng ra tiếng nó “Trể vậy?”. Câu hỏi thừa. Ngày nào chả thế. Kha lúng búng mấy tiếng trong cổ họng cho có vẻ như là trả lời, đi thẳng vào nhà tắm mở nước đầy hai tay vục mạnh vào mặt. Tiếng nó vẫn đều đều: “Còn cơm, ăn đi!”. Miếng cơm nguội cứng còng, khô rang trôi xuống làm Kha có cảm giác cổ họng mình bị nó làm trầy xước. Giọng Minh bức bối: “Tìm việc khác mà làm. Cứ vậy sức chó nào mà học nổi!”. “Việc khác là việc gì?”. “Thiếu gì việc, thằng ngu!”. Lại im lặng. Trong bóng tối lơ mờ một nụ cười gượng gượng mà nước mắt cứ muốn trào ra. Ngu! Người có ai mà ngu cơ chứ! Thì thiếu gì việc, nhưng tìm được chỗ lương khá hơn, Kha cũng không ngu đến nỗi bám riết vào cái nơi sặc sụa men và những gã bợm chỉ chực đánh nhau ấy. Cái muống nhôm thả rơi xuống lòng tô cơm nguội còn hơn phân nửa, va vào thành nghe một tiếng “keng” khô khốc. Minh quay mặt vào vách thở ra. Câu chuyện luôn kết thúc ở đó, ngày nào cũng vậy.

Hai thằng chơi với nhau từ hồi cấp hai. Chả có điểm gì chung giữa Minh và Kha ngoại trừ một gia đình không nguyên vẹn. Vậy mà thân, cùng học hết phổ thông, thi vào cùng một trường đại học. Bố Kha mất, mẹ lấy chồng. Đi học đại học là một sự giải thoát khỏi cái hủ mũi khó chịu của dưỡng và ánh mắt mẹ lúc nào cũng lăm lét, sợ hãi và nhìn Kha như người có lỗi. Mấy tháng đầu, vài trăm ngàn mẹ gửi làm Kha cay mắt. Chắc mẹ phải khổ sở và vụng trộm lắm. Kha viết thư về. Thôi mẹ ạ, con tìm được chỗ dạy thêm cũng tốt, chủ nhà nuôi cơm, cũng có tiền dần túi. Mẹ không phải gửi đâu. Chợ búa bây giờ ế ẩm, chắc chỉ mỗi dưỡng làm nuôi cả nhà. Tối đó Kha đến xin làm cho quán nhậu. Trông xe, kiêm cả việc dọn xếp những vụng lộn xộn. Ngày đầu tiên ông chủ mập ú hất mặt: “Chú mày biết võ?”. “Vâng” - Kha trả lời, hoang mang không hiểu anh ta muốn gì. “Từ mai đến làm việc!”. Đêm hôm sau Kha mới hiểu. Vội vàng

tìm ông chủ: “Anh, em không...”. Ông ta cười khề khà, móc một xấp tiền dúi vào túi áo Kha, vỗ vỗ vai: “Thôi chú mày ráng giúp anh! Lương lậu không thiệt cho chú mày đâu. Làm để có tiền học hành cho tử tế mà sau này còn đi nhậu như các bố ấy chứ!”. Những tờ tiền ngọ nguậy trong túi áo làm Kha cứng họng.

Minh khác. Nó là con trai của ông trùm đồ gỗ ở cái thành phố cao nguyên hai đứa sống. Nhà giàu, nhưng lộn xộn. Ba Minh độc đoán và trắng hoa. Ông ta cặp kè với nhiều người. Bà mẹ vốn yếu đuối, một lần quá ghen đã uống thuốc ngủ rồi chết trong phòng, một mình. Khi đó Minh học lớp năm, nhưng cũng đã biết đau đớn, hoang mang và thù hận. Nó sợ ba nó, chỉ bám riết lấy bà giúp việc. Ông ta từ dạo ấy không dính vào chuyện trắng hoa nữa, nhưng lại chơi bởi đốt tiền và tránh nhìn Minh. Có lẽ từ tia mắt của nó toát ra quá nhiều điều mà ông ta muốn quên. Chỉ lâu lâu, ông ta về ném cho Minh những xấp tiền, lại lặng lẽ biến mất nhiều tuần và tuyệt nhiên không nói với nó dù chỉ một câu ra hồn. Minh căm thù việc về nhà, căn nhà sang trọng và rộng đến chơi với. Những tháng ngày ở đó làm nó chai lì. Minh tỉnh táo hơn những thằng công tử sẵn tiền. Nó học hành và chơi bởi đều vừa đủ, Kha luôn phục Minh ở điểm đó. Đôi lần khi cùng được nghỉ, hai thằng nằm ườn, Kha giường trên, Minh giường dưới tán dóc đủ chuyện vợ vắn. Kha hỏi Minh sao không tìm một chỗ trọ khá hơn, sao phải đi làm. Ông già giàu sụ có thể sắm cho một cái nhà Sài Gòn và tiền bạc rủng rỉnh. Minh nhún vai. Càng ít xài tiền của ông ấy càng tốt! Tao không muốn nợ ông ấy. Kha lầm bầm. Bố con thì làm quái gì mà nợ. Yên lặng. Nhận ra Kha may mắn hơn Minh nhiều, dù sao thì vẫn còn một ai đó để yêu thương. Kha quay sang nhìn vào ô kính. Vụt qua một cánh chim trong mảng trời bé nhỏ mờ đục. Tiếng Minh trở mình.

Ngọc Anh học cùng khoa, xinh đẹp nhưng cao ngạo. Cô tách xa mọi người, thậm chí không nói chuyện cả với cô bạn ngồi cạnh trong lớp. Người ta cũng ngại đụng chạm đến cô. Ngọc Anh sống riêng trong cái vỏ bọc của mình, đáy mắt luôn ẩn chứa những điều khó hiểu, dường như là nỗi buồn. Đôi khi Kha

có cảm tưởng như cái vỏ cao ngạo ấy là một sự phản kháng thì đúng hơn. Như con nhím, nó xù lông để không ai động chạm đến mình. Một lần, hội diễn của khoa, lớp diễn kịch. Mọi người ai cũng bận rộn với nhiệm vụ của mình, không có vai thì xách giúp áo quần đạo cụ hay ôm hoa cổ vũ. Kha và Minh cũng vờ ốm nghỉ làm một buổi để tham dự. Đôi lần cũng phải lễ hội vui chơi để thấy mình còn trẻ. Không ai nhắc đến Ngọc Anh. Mà cũng không ai quan tâm cả. Cô luôn vắng mặt ở những dịp như thế này, từ năm nhất cho đến bây giờ.

Minh phát hiện ra Ngọc Anh đang ngồi một mình dưới tán cây bàng giăng đèn màu trong sân trường. Nó lôi Kha cùng đến. Minh bảo lúc ấy trông Ngọc Anh cô độc và bé nhỏ đến tội nghiệp. Ngọc Anh nhìn hai gã bạn cùng lớp không thân, đôi ba bận gục gặc khi gặp nhau ở cửa lớp một cách ngạc nhiên. Rồi cô ta cũng mỉm cười. Kha cảm nhận được nụ cười ấy bắt nguồn từ niềm vui thật sự, không phải là nụ cười nhếch mép khinh bạc như hàng ngày. Ba người ngồi nói chuyện lâu, một vài câu chuyện về âm nhạc, truyện ngắn và hội họa. Ngọc Anh như một con người khác, hóm hỉnh và thông minh, tinh tế đến từng câu chữ. Minh vui sướng khi nó phát hiện ra cả ba đều thích truyện của Phan Hồn Nhiên, và kì lạ, cùng ấn tượng sâu sắc về một truyện ngắn có tên “Cà phê mùa thu”. Câu chuyện về một chàng trai yêu cô gái đi chung thang máy. Sau này anh ta biết ra cô là người tình của ông giám đốc công ty. Thất vọng, anh ta trở về cái quán mĩ nghệ mở cùng cô bạn thân và nhận ra hạnh phúc bắt đầu từ những điều gần gũi và đơn giản nhất. Kha vẫn nhớ ba đứa ngồi bên nhau, ghì chặt ly cà phê pha sẵn Minh mua vội ở căn tin. Trời đêm lấp lánh sao. Trong sân trường, bầu trời dường như rất rộng.

Bất chợt, một tiếng nhạc thật mỏng vang lên. Ngọc Anh hồi hải mở tin nhắn. Mặt chiếc điện thoại màu bạc dặt tiền hắt ánh sáng mờ mờ. Cô bật dậy, giọng hoang mang: “Xin lỗi, tôi phải về”. Minh như muốn nhào theo níu cái dáng tất tả vội vàng của Ngọc Anh lại, còn Kha ngồi ngẩn ngơ, tiếc nuối. Tựa một cánh chim bay ngang cái ô kính nhỏ ở phòng trọ, Ngọc Anh biến

mất. Câu chuyện về truyện Phan Hồn Nhiên vẫn chưa kết thúc...

Sau hôm ấy, Kha phát hiện thêm một điểm chung giữa mình và Minh, là cùng mến Ngọc Anh. Minh hay nhắc đến Ngọc Anh với một vẻ triu mến đến lạ lùng làm Kha ngọt ngào. Những suy nghĩ về cô tựa như một chú sẻ non sắp tập bay, nhưng thò cổ ra thấy cao quá lại sợ hãi rút vào. Không hẳn vì sợ thua kém Minh nhưng Kha tự hứa sẽ chôn sâu tình cảm ấy vào lòng. Rốt cục thì trên đời, Minh cũng tìm được một ai đó để yêu thương. Hạnh phúc thì cần nguyên vẹn, không nên vấp vướng một chút ái ngại ăn năn nào, dù là cảm giác của thằng bạn thân, là Kha. Tình cảm, nó cũng chỉ là một thứ cảm xúc phát sinh, và chắc chắn sẽ bị mờ nhạt đi trong khi cuộc đời còn quá nhiều những nỗi lo tồn tại.

- Trễ vậy? - Giọng Minh, như mọi ngày.

- Ừm! - Kha cởi áo ném lên giường.

Chợt tiếng Minh nhòe nhoẹt như nhúng nước:

- Ngọc Anh từ chối tao rồi!

Kha đứng thờ thẫn, chẳng biết nói gì. Rồi không rửa mặt, Kha lạng lẽ leo lên giường. Minh thở dài, cay đắng:

- Mà biết không, thật xấu hổ là lúc ấy, tao lại nghĩ nếu nói bằng cương vị của con trai một ông tỉ phú, có lẽ kết quả sẽ khác hơn.

Tự nhiên Kha bật dậy, quát:

- Ngọc Anh không thế!

- Tao xin lỗi. Chỉ tại vì thế mà tao cảm giác ghê sợ mình cho đến bây giờ. - Minh buồn bã.

Kha nằm phịch xuống, đặt tay lên trán nghĩ miên man như vừa qua một cơn sốc cực độ. Bầu trời qua ô kính đen ngòm, không có một ngôi sao.

Minh vẫn buồn. Kha rủ nó nghỉ làm một buổi. Hai thằng lang thang dọc con phố, nhàn tản. Người qua lại vùn vụt, những niềm vui nỗi buồn khác nhau.

Minh bỗng cười, vỗ vai Kha, chỉ vào một tiệm ăn sang trọng. “Vào đó, tao vừa lãnh lương!”. Kha nhìn nó: “Điên không? Một tháng tồn tại đấy!”. Minh nhún vai: “Kệ, lâu lâu làm người sang trọng. Sống ở cái thành phố hỗn tạp này ông ăn xin đầu chợ tối tối vẫn còn vào nhà hàng, hưởng chi mảy với tao!”. Kha thôi nhìn Minh trân trời. Hai thằng lững thững qua đường.

Bất chợt Ngọc Anh hiện ra ở cửa tiệm ăn. Theo sau là một người đàn ông có tuổi đến năm mươi, to béo và hãnh diện trong bộ dạng sang trọng của mình. Ông ta xuất hiện nhanh đến nỗi Minh không kịp vui mừng, và bàn tay ông ta choàng qua vai Ngọc Anh thô bạo suồng sã đến nỗi cả hai thằng đều như ăn phải cái hất tay ấy vào mặt, choáng váng. Ngọc Anh đi vô hồn, mắt nhìn ngơ ngác, không buồn không vui. Họ biến mất. Ngọc Anh như một bản sao của cô gái trong “Cà phê mùa thu”.

Minh đâm mạnh tay vào tường phòng trọ. Vôi cũ lả tả rơi. Minh ngồi phệt xuống, tay nó tóe máu, mắt nhìn đăm đăm. Kha nằm xuống giường Minh, im lặng. Quay ngang là một bức tường ngọt ngạt, tù túng. Kha ngồi dậy trèo lên tầng quen thuộc của mình, nhẹ như thể một tiếng động cũng làm cho thằng bạn đau đớn. Dù sao ở đó cũng có một khoảng trời, dù là bé nhỏ. Mảnh trời hôm nay vẫn thế, đen ngòm không một ánh sao. Kha thấy thương cho Minh, cho Ngọc Anh và cho mình nữa. Lặng lẽ, nước mắt tuôn ra, cổ họng nghèn nghẹn và sống mũi cay buốt. Kha không ngăn được mình. Cứ thế, đêm tàn.

Khi những tia nắng hắt vào ô kính báo hiệu ngày bắt đầu, Minh đứng dậy. Hôm nay tại mình cúp học một buổi, được không mảy? Kha ừ. Nó bảo trưa nay hai thằng đi chợ nấu cơm. Rồi cười, may mà hôm qua chưa vào đó, nếu không thì tháng này treo mồm. Kha không lạ gì Minh. Vờ thản nhiên là một cách để nó làm giảm bớt những ngày giày vò. Nhưng cũng có thể, nó là một sự dồn nén và chất chứa.

Mọi chuyện lại như cũ. Cả hai đều bị cảnh cáo vì hay xin nghỉ việc. Minh cười. Hai thằng mình lại như cũ thôi. Ngọc Anh vẫn thế, im lặng và cô độc. Đôi khi Kha muốn nắm bàn tay bé nhỏ

và gây guộc của cô để bảo rằng có tôi đây, Ngọc Anh thử khóc một lần đi. Có lẽ những điều mang nặng trong lòng sẽ nhẹ nhàng hơn, và những điều lạnh lùng khó hiểu trong đáy mắt cũng sẽ vơi. Nhưng không, Kha không dám nhìn cô lâu. Kha sợ Ngọc Anh nhận ra hai người này đã biết bí mật của mình, sẽ càng bối rối và dằn vặt. Minh khác. Một vài lần chạm mặt Ngọc Anh, Minh cười chào rồi đi, thản nhiên như chưa hề có buổi tối ấy, và nó chưa hề yêu cô. Nhưng đôi khi nghe Minh ôm đàn ghêu ngao “Em về hãy về đi, ta phiêu du một đời...” Kha thấy tim mình thất lại. Trong mắt Minh có một khoảng tối.

- Kha, mày ngủ chưa?

- Rồi!

Hai đứa bật cười.

- Kha nè!

- Gì?

- Tuần sau qua nhà hàng làm thay chỗ tao! Tao nói với anh quản lý rồi. Bỏ cái chỗ nhiều nhương kia đi, mệt đầu lắm!

Kha ngạc nhiên:

- Còn mày?

- Mày nghĩ tao không kiếm được một chỗ khác ngon lành hơn sao?! - Minh cà rớn. Kha im lặng chẳng biết nói gì. Con trai chẳng lẽ cảm ơn nhau...

- Sắp được nghỉ mấy ngày, chắc tao về. Lâu rồi chưa về thăm mẹ! Kha khịt mũi.

- Tao về với!

- Ủ, về thăm ba mày luôn thể!

Im lặng. Một lát sau Minh nói:

- Hình như dạo này ổng bệnh!

Lại im lặng. Kha xoay mình ra ô kính. Trơ trọi vài ngôi sao. Trông chúng cô độc và buồn bã, như Ngọc Anh. Tự nhiên nói một mình:

- Về rồi, để người ta lại với ai?

- Với phố! - Tiếng Minh bật lên. Cũng chẳng cần biết “người ta” là ai.

Khi Kha mở mắt ra thì nắng đã tràn vào căn phòng từ ô kính nhỏ. Mảnh trời trong veo và xanh màu bình yên. Minh đang thu dọn quần áo, ngửa cổ hồi thúc Kha thức dậy chuẩn bị để kịp chuyến xe trưa. Hình như nó huyết sáo hào hứng lắm. Vậy mà đã có lúc nó không muốn về nhà. Vụt qua cửa sổ một đôi chim. Không biết chúng sẽ bay về phương nào - Kha nheo nheo mắt phỏng đoán. Nhưng chắc chắn, bầu trời của chúng rất bao la chứ không phải là một mảnh nhỏ bằng bốn bàn tay qua ô kính mờ mờ. Bất giác, Kha mỉm cười. Tiếng huyết sáo của Minh vẫn chưa thôi, không phải giai điệu của bài buồn cũ...

Thử thách

Vị khách cuối ngày là một cậu bé khoảng mười tuổi.

- Chị lấy cho em cái bánh kia, cái nho nhỏ phết kem sô cô la có gắn ngôi sao màu bạc ấy! - thằng bé thọc tay vào túi quần, lắc đồng tiền xu xúng xoảng, liếm môi và nói một cách tự tin - và gói thật đẹp ạ!

Nghi mỉm cười, mở tủ:

- Em tặng cho ai à?

- Vâng, Su, hàng xóm của em. Hôm nay sinh nhật nó! - Cậu bé mỉm cười ngượng ngùng.

Nghi nghiêng đầu:

- Một cô bé? Sao em không lấy chiếc có hình búp bê, nó rất xinh!

Cậu bé lắc đầu:

- Không! Su đang bị ốm nặng! Mẹ em nói nếu có một ngôi sao, Su sẽ lành bệnh.

Nghi thấy cay cay mũi, lấy chiếc bánh cho vào chiếc hộp màu xanh da trời.

- Ủ, Su sẽ lành bệnh! Chị tin vậy! Chiếc bánh này có tên là “ngôi sao hy vọng” mà! - Không dừng cô bịa chuyện một cách thần nhiên. Ở cái tiệm bánh lớn nhất thành phố này, ai quan tâm đến một chiếc bánh kem loại nhỏ và rẻ tiền nhất có tên là gì.

Cậu bé ngần ngừ:

- Chị ơi, chị có thể thắt thêm một chiếc nơ màu vàng không?

- Ủ, tất nhiên! - Cô mở tủ lấy cuộn ruy băng vàng.

“Đây, chúc bé Su sinh nhật vui vẻ giùm chị!”. “Vâng”. Đặt những đồng xu lên quầy, cậu bé vui sướng đón cái hộp bánh màu xanh da trời thắt nơ vàng, nường nhẹ như một vật báu. Rồi với những bước chân rộn ràng, nó đi ra cửa. Nghi nhìn theo, nhớ lại niềm hạnh phúc ngày bé khi tự mình để dành tiền, tự tin bước vào cửa hàng, hỏi giá dù biết chắc rằng nó bao nhiêu và mình có bao nhiêu, trả tiền và cầm nó trên tay. Nhưng niềm vui của cậu bé này còn lớn hơn nhiều. Niềm vui và niềm tin! Bỗng cậu bé ngoái lại:

- Chị ơi!
- Gì nữa cậu bé?
- Trông chị rất xinh! - Nó cười tươi, nhe hai cái răng to như răng thỏ.

Nghi mỉm cười, đáp lại, cảm ơn em! Không dừng một ngày tất bật trở nên rất dịu dàng.

Nghi làm việc ở cửa hàng bánh này được vài tháng. Cũng khá chật vật để tìm một công việc làm thêm ổn định, sau khi thử hết từ việc dịch thuật, tiếp thị cho đến dạy kèm. Cuộc sống không đến nỗi khó khăn lắm, nhưng cần phải làm việc, thế sẽ tốt cho mình, Nghi tự nhủ. Bà chủ cửa hàng nhìn Nghi từ đầu đến chân: “Tôi cần một người làm việc cả ngày hơn, không phải là bán thời gian! Cô thấy đấy!” rồi hất mặt chỉ cho Nghi xem cảnh cửa hàng đông đúc chật chội với mấy chục nhân viên làm việc không ngừng. Nghi thất vọng, lí nhí cảm ơn và lê bước ra về. Nhưng bà ta bỗng gọi giật lại: “Thôi được, cô sẽ phụ trách quầy bánh ngọt! Cô cười rất tươi, và chắc chắn mọi người sẽ cảm thấy hài lòng! Từ mai bắt đầu làm việc. Lương sẽ tính theo giờ.”. Bà ta nói ngắn gọn. Nghi ngẩn ngơ. Chúa ơi, bà ấy thuê mình vì nụ cười, trong khi khuôn mặt bà từ này đến giờ lạnh tanh và hoàn toàn vô cảm! Nghi chột bật cười. Dù sao, mình cũng được nhận! “Nhưng, tại sao cô muốn làm việc ở đây?” - bà ta chột quay lại hỏi cô một cách hồ nghi, sau khi quét mắt nhìn cô thêm một lần nữa. “Cháu cần tiền” - Nghi đáp rành rọt. Bà ta nhướng mắt “Tốt!” rồi quay lưng đi. Bỗng nhiên Nghi thấy chồn chợn. Toát ra từ bà chủ một luồng hơi lạnh toát và u ám, buồn bực.

Làm việc ở quầy bánh ngọt là một điều thú vị. Nghi có thể nhìn thấy niềm vui trong ánh mắt của mỗi người khách, khi họ tự mua bánh sinh nhật hoặc mua để tặng nó cho một người mình yêu quý. Cô cảm thấy mỗi ngày đều là một dịp đặc biệt đối với một ai đó, và cuộc sống không còn nhàm chán nữa, một khi ta đã cảm nhận được điều ấy. Nghi thường cười tươi, trao hộp bánh cho khách kèm theo lời chúc mừng, điều đó làm họ cảm

thấy dễ chịu, dù chỉ từ một người xa lạ. Và bao giờ, họ cũng trao lại cho Nghi một nụ cười thật tươi. “Cảm ơn cô”. Bà chủ một vài lần bắt gặp cảnh đó, chẳng khen, cũng chẳng chê, điềm nhiên bỏ đi. Nhưng Nghi không bị đả động gì đến, cô nghiệm ra dù sao mình cũng không làm phật lòng bà ấy.

Đôi khi cũng thật khó khăn khi phải chống đỡ với cái nhìn soi mói của những người làm việc cùng. Họ thích túm tụm vào nhau để bàn tán về “con bé đang học đại học, đi xe xịn” làm việc ở quầy bánh kem. Nghi phớt lờ tất cả, thản nhiên trông cái tạp dề đồng phục vào người, kẹp gọn tóc và bước vào chỗ làm của mình. Cô ít nói chuyện với ai, trừ một cô bé tên là Mai. Nếu còn được đi học, Mai sẽ đang học lớp mười. Mai làm những việc vặt như xếp bánh, chạy từ chỗ này sang chỗ khác với những công chuyện không tên. Cô bé coi Nghi như một thần tượng, nhất là sau một vài lần thấy Nghi trao đổi với khách nước ngoài. Nếu hờ tay một chút, cô bé sẽ mon men đến cạnh Nghi và hỏi nhiều chuyện, từ cuộc sống sinh viên cho đến những câu tiếng Anh hơi phức tạp. Nghi cười mở trả lời. Cô thấy mến cô nhóc sôi nổi ấy ngay. Một vài lần Mai bảo: “Em thích được như chị!”. Nghi chẳng biết nói sao, bâng quơ lái sang vấn đề khác. Sao em không đi học tiếp? Nhà em nghèo lắm, may xin được vào đây! Trong đôi mắt cô bé có một khoảng tối. Nghi yên lặng, rồi nhìn Mai: “Mọi thứ sẽ ổn thôi mà!” - cô mỉm cười. Mai vụt tươi nét mặt: “Chết, em phải đi xếp bánh. Ngăn Hot Dog hết sạch rồi!”

Có một người khách kì lạ hay đến vào giờ trưa, khi Nghi mới vào ca. Hai ngày một lần, anh ta đến mua một cái bánh kem sô cô la loại vừa. Anh ta dành phần lớn thời gian để nói chuyện với Nghi. Cô vẫn luôn tươi cười, như với mọi người, nhưng có nhiều thiện cảm hơn với anh ta một chút. Lần đầu tiên, khi anh ta bước vào, một thằng bé ăn xin bám lấy chân anh ta, làm nhàu chiếc quần trắng nếp. “Chú ơi, con đói!”. Anh chàng bảo vệ vội vàng túm lấy tay thằng bé lôi đi, sau khi xin lỗi anh ta. Anh chỉ nhú mày một chút rồi mỉm cười. Không sao! Rồi anh ta sang quầy fast food mua một vài chiếc bánh mì bơ cho vào cái túi xốp, bước ra cửa, xoa đầu và trao cho thằng bé kia. Nghi

thấy tất cả. Cô mỉm cười, tưởng tượng ra một lễ đăng quang, cô sẽ cầm vương miện có khắc chữ “người tốt” để trao cho anh ta, và rồi ghé tai anh ta kể một câu chuyện, rằng mỗi ngày ở cái tiệm bánh lớn nhất thành phố này, những cậu bé ăn xin luôn chờ chực để xông vào ôm lấy chân khách hàng và phều phào, rằng chúng nó đói kinh khủng. Họ sẽ mủi lòng, nhưng không ai nghĩ ra chuyện mua bánh cho như anh, họ chỉ có thời gian rút ra vài đồng bạc lẻ. Và khi họ quay đi, những đứa trẻ “sắp chết đói giữa một tiệm bánh” ấy cười thu hoạch, nhét tiền vào túi và chờ đợi những “con mồi” tiếp theo. Chúng chưa bao giờ thử đường hoàng vào mua bánh của cửa hàng, sống hè phố còn nhiều thứ phải lo toan hơn. Nhưng hôm nay, nhờ anh, chúng được một lần nếm thử cái mùi quuyến rũ mà chúng đã đã ngửi muốn mòn cả mũi. Chợt Nghi bật cười thành tiếng. Ôi, nghĩ lan man vậy thôi, chứ Nghi cũng thế, ngày nào không để dành ra vài tờ tiền lẻ dúi vào tay mấy thằng nhóc ấy lúc tan ca, ngoan ngoãn như nghĩa vụ, nhưng tại sao cô không như anh, nghĩ ra chuyện mua bánh cho chúng nhỉ? Anh ta quay lại, nhìn Nghi lạ lùng. Rồi anh ta tiến đến, nói rằng mình muốn mua một chiếc bánh ngọt cỡ vừa. Kiểu nào ạ? Kiểu nào cũng được! Anh muốn viết lên bánh thế nào? À, ừ, tặng tôi! Nghi bật cười. Lại nhỉ? Ừ, cũng hơi lạ! Anh ta nheo mắt tinh nghịch. Nghi chọn chiếc bánh màu sô cô la có gắn một ngôi sao bạc, cỡ vừa, đưa vào để viết tên. Anh thích kiểu này chứ? Ừ, ngôi sao bạc trông hay hay! Nó tượng trưng cho nhiều hy vọng - Anh ta gật đầu. Nghi bật cười, nhận ra từ anh nhiều đồng cảm. Cảm giác vui thích như khi gói chiếc bánh cho cậu bé có hai chiếc răng cửa thật to hôm nào trở về. Cô gói bánh vào chiếc hộp màu xanh thắt nơ vàng. Vũ Chiêu Nghi, anh ta nâng nhẹ, không nhìn hộp bánh, đọc cái tên gắn trên áo của cô. Cô biết không, tên cô rất hay! Anh cười dịu dàng. Trước những lời khen, người ta thường hay bối rối.

Nghi luôn cảm thấy sốt ruột và phấp phỏng vì anh ta thường nán lại quá lâu, dù nói chuyện với anh thật thú vị. Đó là một vài mẫu chuyện về màu sắc, hình dáng của những chiếc bánh và những điều rút ra. Cô ngại những ánh mắt soi mói của những

cô gái làm cùng. Một vài lần hơi lâu, là những lúc Nghi cũng quên mất vị thế của mình và bắt đầu mải mê vào câu chuyện, Mai vờ xếp thêm bánh để tiến lại ra hiệu với Nghi, anh ta mới tiếc rở cầm hộp bánh và bước đi, sau khi quay sang nói khe khẽ, dịu dàng. Chào cô!

Anh ăn bánh mãi không chán à? Nghi tò mò hỏi anh ta. Anh ta cười, ừ, ăn mãi không chán. Nghi nheo nheo mắt, chỉ vì vài phút nói chuyện, phải mua bánh ăn hàng ngày, tôi đoán anh phải ăn bánh trừ cơm nếu còn những vấn đề về cuộc sống, và vứt nó vào một xó nếu là một người không phải lo nghĩ về tiền bạc. Anh ta thoáng giật mình, rồi gật đầu, một trong hai điều đó, có lẽ cô đoán đúng. Nghi chợt thấy mình tàn nhẫn khi hỏi anh ta như thế, dù sao cũng chỉ vì Nghi thôi. Anh ta ngáp ngừng. Cô có thể đi uống nước với tôi sau khi tan ca không? Không - Nghi nói dối không cần suy nghĩ dù rất muốn cùng anh ta nói một câu chuyện vẹn toàn, không phập phồng lo sợ có ai đó tăng hăng, bức bối - tôi còn phải sang chỗ làm việc khác. Anh ta thất vọng, vậy à. Rồi đi.

Cô còn đi học, đúng không? Anh ta hỏi. Không đúng Nghi lắc đầu. Không, anh thấy đấy! - Câu chuyện gia đình Mai vụt qua óc Nghi - Học hết lớp chín thì gia đình khó khăn quá, tôi ở nhà đi làm. Tôi có bốn đứa em, bố bệnh tật, mẹ yếu. Anh ta buồn buồn, ánh mắt đầy thông cảm, vậy à. Rồi sẽ ổn thôi, nếu cô có ý chí, tiếng anh trầm trầm giống như Nghi đã từng nói với Mai. Bỗng nhiên Nghi thấy hối hận. Tại sao mình lừa anh ta như thế?

Là một thử thách, anh hãy xem như thế đi! Nghi thầm nhủ. Cô cảm thấy một điều gì đó đang đến, gần lắm! Nhưng cần phải có sự thử thách. Nghi tự nói với bản thân cũng như một sự bao biện cho lời nói dối của mình. Con gái thường đợi chờ và hi vọng vào những điều kì diệu. Rồi Nghi nghĩ đến cái vương miện “người tốt” mà cô từng tưởng tượng đặt lên đầu anh ta ngày đầu tiên gặp, và bật cười.

Anh ta không quay lại nữa, dù Nghi có phấp phồng chờ đợi. Cô chưa chán. Cuối cùng, anh cũng chỉ là một người tốt chứ

không phải là một người can đảm. Bỗng trong cô trào lên một nỗi buồn và sự tiếc nuối. Có một phút giây nào đó cô tự nhủ mình chỉ là một kẻ ngu ngốc và thích bày ra những trò quái đản. Ai lại vẽ ra một ngọn núi thật cao, cao đến nỗi không cần thử cũng biết rằng chẳng thể nào vượt qua nó được. Nhưng giọng cười nói hồn nhiên của Mai ấm áp vang lên. Nghi lắc đầu xua tan những ý nghĩ quay cuồng, lại nở nụ cười thương trực trên môi. Mọi thứ đều có sự logic, cô nghĩ.

Anh ta gửi tờ giấy này cho chị lúc chị chưa đến, em hỏi có nhận gì không, anh ta bảo không - Mai đưa cho Nghi mảnh giấy gấp làm tư. Cô bé nhìn Nghi dò hỏi. Có lẽ Mai đã xem nó. Một tờ đơn xin đăng kí học lớp bổ túc ban đêm ở Trung tâm giáo dục thường xuyên. Nghi thấy mình run rẩy. Nhưng cô mỉm cười và đưa tờ giấy cho Mai. Em điền vào đi! Sáng mai chị sẽ chở Mai đi nộp đơn. Cố gắng sắp xếp mọi việc để đi học nhé! Mai nhìn Nghi rạng rỡ. Mắt cô bé long lanh vì vui sướng. Trong Nghi, một cái gì đó òa vỡ. Nghi muốn gặp lại anh ta, dù chỉ một lần.

Bà chủ nhìn cô, cái nhìn đã bớt lạnh lùng. “Thật tiếc, cô làm việc rất tốt!”. Nghi cúi đầu: “Vâng, nhưng cháu sắp thi tốt nghiệp. Cháu cần thời gian ôn tập”. Bà ta thở dài: “Vây à! Thôi được, lúc nào cô cần, hãy quay lại, chỗ của cô vẫn nguyên vẹn! - Bà ta nói xong và gõ trán - Ô, tôi lảm cẩm quá, phải không?”. Nghi cười. Bà ta cũng cười, lần đầu tiên. Nụ cười không lạnh giá. Nghe nói thằng con trai của bà ta đã chịu vào trại cai nghiện.

Công ty Nghi vừa trúng tuyển vào làm ở trên tầng hai một của một tòa nhà lộng lẫy. Nghi đứng trong thang máy, nhìn lại một lần nữa để tự tin hơn. Ánh mắt cô bỗng chạm vào chiếc thẻ nhân viên trên ngực mình “Vũ Chiêu Nghi, cô biết không, tên cô rất hay!” - Giọng anh ta ùa về, trầm ấm. Cô thần người.

“Kịch” - thang máy mở cửa ở tầng mười tám. Một đôi nam nữ bước vào. Cô gái khoác tay chàng trai và nói tíu tít. Họ cùng làm việc với mình! Nghi không nhìn mặt họ, chỉ thấy cái thẻ có in phù hiệu công ty lấp loáng trên áo. Cô ngẩng lên, định mỉm

cười làm quen. Dù sao cũng là ngày đầu tiên. Nhưng Nghi sống lại. Anh ta!

Anh ta sống sót nhìn Nghi, dù cô đã lấy lại được bình tĩnh và gật đầu chào. Cô gái bên cạnh anh ta vui vẻ. Nghi nghe tiếng cô ta loáng thoáng, riu rít như chim. Bạn là “ma mới” à, hay nhỉ! Chúng ta phải làm party để đón chào mới được, phải không anh?... Nghi thấy anh ta cứ đứng mãi như thế, và nụ cười của mình không dừng chảy dài trong ánh mắt ngẩn ngơ. Bây giờ, mình mới là người phải vượt qua thử thách đây, Nghi tự nhủ. Tầng hai một, nắng rọi vào những ô kính lấp loáng.

Vài người và một khoảnh khắc

Câu chuyện ngày nay được kể bằng một cụm từ bắt đầu cho chuyện cổ tích “Ngày xưa ngày xưa...”. Ngày nầy ngày nay hay ngày xưa ngày xưa thì thật ra cũng có quan trọng gì, làm thế nào nó được tiếp nhận mới là điều đáng nói. Tuy nhiên theo kinh nghiệm, người ta thích nghe chuyện cổ tích hơn, vì họ đã quá bội thực những câu chuyện thực tại. Hoặc họ thiếu can đảm.

Thì ngày xưa ngày xưa...

Thành phố bỗng xuất hiện một quán cà phê lạ lùng. Trong một đêm, hoặc ít hơn, sáng ra thức dậy người ta đã thấy một ngôi nhà lục giác chóp gần một thiên thần áo pha lê nằm ngay trung tâm. Nó hoàn toàn làm bằng kính, độc một lối vào hình bầu dục, tuyệt nhiên không hề có cửa sổ hay ống thông gió.

Chủ quán - như đã vô tình hé lộ - là một ông già râu tóc bạc phơ, đeo kính trắng lưỡi liềm, ánh mắt thấu suốt. Nói thẳng ra là thế này, ông hiệu trưởng Đâm-bơ-đo trong phim Harry Potter ra sao thì trông tướng mạo của ông già chủ quán giống hệt như thế. Chỉ khác rằng ông ta không mặc áo chùng phù thủy, mà là chiếc măng tô dài tới gối, quần phula sọc nâu, chỉ thiếu chiếc mũ đen là hệt như những tay tranh bá đồ long ở Bến Thượng Hải. Đọc đến đây bạn có thể bĩu môi chê cái tên tác giả này kém trí tưởng tượng đến nỗi phải “tha” cả Đâm-bơ-đo, cả “Bến Thượng Hải tranh bá đồ long” vào mới vẽ ra nổi chân dung một ông già bán quán cà phê. Khoan dung hơn thì tự nhủ hoặc tác giả vừa mê Harry Potter vừa mê phim Hồng Kông. Chậc, nghĩ chán thì lại đọc truyện tiếp. Vậy thì tiếp nhé! Người ta không thấy ông ra khỏi quán bao giờ. Cũng tuyệt nhiên không ai nghe gì về nguồn tiếp phẩm, thậm chí không ai thấy một nhân công nào, tuy nhiên mọi việc vẫn hoạt động bình thường, thậm chí còn thịnh vượng hẳn lên, với nhiều lượt khách tới lui.

Một số người vào quán vì hiếu kì, một số vì tên tám biển hiệu tiệm café và tâm trạng có mối quan hệ cung cầu: “Bình Yên”.

Gác những lượt khách hiếu kì chỉ đến một lần rồi đi, chúng ta thử nhìn xem ai là người thường xuyên ghé lại.

Cô nàng Chối Vối thường hay đến vào giờ giữa trưa, ngồi ở bàn gần quầy bar, dưới bức tranh Thiên Sứ Pha Lê. Bày ra bàn bao nhiêu là sổ, bút, giấy nhớ... cạnh ly cam vắt, cô chúm đầu vào công việc. Có vẻ mọi thứ không được suôn sẻ lắm. Cô gái thường hay vò đầu, đẩy gọng kính rồi ngồi ngơ ngẩn giữa đồng giấy tờ bẽ bộn. Thỉnh thoảng bắt gặp ánh mắt thấu suốt pha lẫn hóm hỉnh của ông già chủ quán, cô gái tỏ ra hơi ngượng ngùng, lại chúm đầu làm việc, và lại tỏ ra bế tắc. Đến một hôm, cô gái lục tung túi xách của mình, xáo tung cái đồng giấy tờ vốn đã hỗn độn trên bàn như đang tìm kiếm thứ gì đó có vẻ rất quan trọng. Một lần, lần nữa, rồi lại lần nữa... Không tìm thấy! Ánh mắt thần thờ của cô gái nói thế. Chóp mũi cô ửng đỏ lên, nước tràn ra khỏi mắt, trào xuống gò má và vương trên kính. Ô, cô ta khóc, khóc nức nở, khóc đầy ảm ức.

Ông già - như thói quen - đang ngồi đọc sách ở quầy bar giữa trưa vắng khách đã dừng lại quan sát cô gái từ lâu lắm. Và khi cô vừa khóc, ông đã nhẹ nhàng đứng dậy đến bên cạnh cô, bình tĩnh và an nhiên lạ thường, đầy cảm thông, không ngạc nhiên, không soi mói.

- Có chuyện gì sao cô gái? - Ông ngồi xuống chiếc ghế kế đó. Âm vực trầm ấm, dịu nhẹ như không thuộc về thế giới này.

Cô gái có vẻ hơi bất an khi ông già đến cạnh, nhưng không vì thế mà cơn khóc được ngăn lại. Thậm chí thái độ ân cần của ông càng làm cô khóc to hơn, quên đi trước mặt mình là ông chủ tiệm cà phê bí ẩn. Hoàn cảnh biến ông thành một ông Bụt nhân hậu, gần gũi.

- Cháu làm mất một món đồ!

Ông già gật gật tỏ ra thông cảm:

- A, chắc một thứ khá quan trọng đấy nhỉ?! Giấy tờ chẳng? Ta sẽ giúp cháu tìm nhé?!

Cô gái lắc đầu, mắt đầy nước, giọng nức nở.

- Không ông ạ! Một cây bút chì!

Giọng ông già vẫn đều đều như thế, đầy cảm thông, không ngạc nhiên, không soi mói:

- À, bút chì...
- Cháu yêu một người, nhưng anh ta không có can đảm để yêu lại cháu. Giờ anh ấy đi xa rồi!
- À, vậy ra cây bút chì do cậu ấy mua tặng...
- Không ông ạ! - Cô gái tiếp tục khóc - Cháu đang trải qua kì thực tập ở một tờ báo. Cháu luôn phải mất rất nhiều thời gian để hoàn thành một công việc tưởng như giản đơn. Tư duy của cháu hay lâm vào trạng thái thiếu mạch lạc. Giờ đã gần đến hạn định nộp bài đánh giá về một sản phẩm nhưng cháu chưa viết được gì cho nên hèn...
- Cây bút chì là sản phẩm đó?
- Không! Không! - cô gái giữ nguyên trạng thái cũ. Có lẽ lâu nay cô không có dịp khóc - Đây chỉ là một cây bút chì bình thường thôi, cháu mua ngoài cửa hàng.
- À... - Ông già thở nhẹ hơn.
- Ông biết không, nó là một cây bút chì xinh đẹp màu lá cây sọc vàng.
- Nghe có vẻ vậy!
- Thế mà bây giờ, cháu không tìm thấy nó đâu ông ạ! - Giọng cô gái run lên.

Ông già gật đầu thông cảm, hoàn toàn nghiêm túc. Cô gái như sực tỉnh, cúi đầu ngượng ngùng, kiềm cơn nước mắt.

- Ôi, tại sao cháu lại nói chuyện này với ông chứ! Cháu xin lỗi, nghe mọi thứ có vẻ khôi hài...
- Nhưng cháu đã cảm thấy hụt hẫng vô cùng khi không tìm thấy nó, đúng không? - Ông già tỏ ra không quan tâm đến trạng thái “sực tỉnh” đó.

Cô gái bẽn lèn cúi đầu.

- Thực vậy ông ạ! Cháu chẳng hiểu mình thế nào. Nhưng khi lục tung mọi thứ mà cây bút chì không có ở chỗ lẽ ra nó nên, cháu cảm thấy như mình mất đi điều gì to tát lắm...

- À, cây bút chì. Xin lỗi cháu, đáng ra từ đầu ta không nên cố gắng lái cây bút chì vào một câu chuyện nghiêm trọng nào đó.

Cô gái mở to mắt nhìn ông già, ngạc nhiên. Ông chậm rãi:

- Phải, chỉ một cây bút chì biến mất cũng đã là một sự kiện, một nỗi hụt hẫng lớn lao rồi. Không cần thêm rắc rối nào cả! Ta xin lỗi cháu lần nữa vì đã lắng nghe thiếu chân thành!

- Thưa ông...

- Cháu đợi một lát nhé! - Ông già như chợt nhớ ra điều gì đó, quay vào quầy bar.

Lát sau ông trở ra. Trên tay là một cây bút chì, xinh đẹp, mới tinh, màu lá cây sọc vàng. Cô gái ngỡ ngàng.

- Nó đây!

- Nó không phải của cháu. Cháu dùng hết một phần ba cây bút rồi.

- Không có điều gì tự nhiên biến mất, trừ khi nó nhường chỗ cho một điều tốt đẹp hơn sẽ đến. Cháu tin thế chứ? - Ông già mỉm cười ấm áp, đặt cây bút chì vào tay cô gái - Ta phải làm chút việc. Cháu tiếp tục công việc đang dở đi nhé! Chúc vui!

- Khoan đã ông ơi! - Cô gái kêu lên - Lâu nay cháu vẫn chưa biết ông tên gì?

- Từng-Là-Một-Người-Trẻ, gọi ta thế! - Ông già không quay lại, vẫn âm vực là lạ, không thuộc về thế giới này. Và Chơi Với hoàn toàn tin như thế.

Cô Độc hay đến vào buổi chiều tối. Anh ta ngồi một mình ở góc gần cửa ra vào hình bầu dục. Không bận rộn như Chơi Với, anh ta rảnh rỗi đến đáng ngờ. Bộ dạng một người trẻ thành đạt thật tương phản với sự rảnh rỗi đó. Mặc kệ người ta suy xét, anh ngồi trầm tư, uống cà phê đen, bấm điện thoại, có khi gọi thuốc lá, châm lửa, ngồi rít vào thỏi ra phì phèo cho khói vờn trước mặt. Cái cách thế “phá môi” đó dám chắc sẽ làm gai mắt những người mê thuốc lá.

Chiều nay cũng vậy, anh ta thờ ơ nhìn ông già thu dọn bàn bên cạnh, đột ngột cất tiếng phá tan khoảng không gian yên lặng đáng sợ.

- Ông ạ, sao ông không thuê ai đó làm những việc này?

Ông già ngẩng lên, mỉm cười:

- Ô, ta làm được mà, sao lại phải thuê?!

- Cái chính là ông không thấy cô độc sao ạ?

- Cô độc? Ta từng biết điều này. Nhưng giờ thì qua rồi. Ta còn bận rộn với nhiều thứ, dọn dẹp này, chăm sóc lũ cá vàng này, thay đĩa nhạc này, và cả nói chuyện với những người khách thú vị nữa...

Anh ta nhìn ra bên ngoài qua lần kính màu trà:

- Hàng ngày ngồi đây, nhìn thiên hạ lại qua, vui vẻ và có nhau, nếu là ông cháu sẽ điên lên mất.

- Ô, mỗi người có một cách thế giúp mình tồn tại và bình yên, cậu trẻ! - Ông già ngừng tay, ngồi xuống chiếc ghế gần đó. Ta xây quán cà phê bọc kính với chủ tâm làm cho người ta không cảm thấy mình quá biệt lập với thế giới, dù là trong một phút giây tưởng như cần sự yên tĩnh: uống cà phê. Nhưng có vẻ điều này không hợp với cậu.

- Nhưng ông cũng chỉ để duy nhất một lối ra vào đấy thôi. Chẳng phải điều đó gây khó khăn cho những người muốn vào từ phía khác sao? Vậy thì biệt lập và không biệt lập còn có ý nghĩa gì?

- Nếu họ thực sự muốn vào, họ sẽ chẳng ngại mà đi thêm một quãng đường xa, nói chỉ là vài bước từ bên kia sang bên này phố. Nhiều cửa để làm gì, trong khi với một cánh cửa, cậu đã có cách sàng lọc những người bước vào đây. “Bình Yên” là chiêm nghiệm, không phải là nơi tạt vào trú mưa tránh nắng hay đơn giản chỉ là đợi ngày tàn.

- Thế nếu những người không thực tâm lại đứng bên này phố, và chỉ tiện chân bước vào? Thế thì ý đồ của ông thất bại.

- Một cách nào đó!

Cậu trai cúi đầu, nói khẽ:

- Ví dụ như cháu!
- Ông già làm ngơ, nhìn ra cửa kính nói bằng quơ:
- Người ta đi bên nhau quả thật trông rất đáng ghen tị.
- Anh ta đỏ mặt:
- Ồ không! Cháu không ghen tị. Chỉ là... cháu không biết nói thế nào...
- Nói điều cháu nghĩ! - Ông già nhẹ nhàng.
- Cháu có một công việc tuyệt vời, nhiều cô gái mến cháu, có thời gian đi du lịch... Cháu chẳng còn biết cháu cần gì, chỉ biết mình đang cô độc vô cùng...
- Sống ý nghĩa hơn đi, ta nghĩ vậy! - ông già nheo mắt.
- Cháu biết, nhưng thế nào là ý nghĩa hơn?
- Những thứ cháu vừa kể ấy, thực ra chỉ tốt đối với bản thân cháu chứ không nghĩa lý gì với những người xung quanh. Đúng không? Không hòa mình, sao cháu có thể thấy mình không cô độc?
- Ô...
- Ta đi cho lũ cá ăn nhé! Tiếp tục nhìn cuộc sống đi cậu trẻ, biết đâu lại có phát kiến gì vĩ đại hơn về sự cô độc chẳng! - Ông già đứng lên khoan thai, gõ nhẹ vào tấm kính nhìn ra bên ngoài.
- Ông ơi! - Tiếng anh ta sực tỉnh khi ông già quay đi.
- Tùng-Là-Một-Người-Trẻ, tên ta! - Ông già không ngoảnh lại.

Khi Chơi Với hoàn thành tốt đẹp kì thực tập, háo hức muốn kể cho ông già nghe; khi Cô Độc gần đây bắt đầu bận rộn với những công việc không-chỉ-mang-lợi-ích-cho-bản-thân-mình bằng một hôm sực nhớ đến quán Bình Yên và ghé lại, thì họ phát hiện ra một điều lạ lùng: Quán café lạ lùng giữa thành phố đã bốc hơi không để lại vết tích cùng với ông già lạ lùng có cái nhìn thấu suốt và âm vực trầm ấm, là lạ không thuộc về thế giới này.

Những kẻ vô tâm còn không biết nó từng tồn tại, nên không lý gì lại băn khoăn khi nó biến mất.

Những kẻ ít vô tâm hơn bịa ra một lí do nghe có vẻ hợp lí, lại đi tìm cho mình một quán cà phê khác để tiếp tục tư lự.

Chơi Với bỗng nhiên mỉm cười sau khi đứng ngẩn ngơ hồi lâu ở nơi từng gặp ông già lạ lùng ấy, tự nhắc mình câu nói hôm nào - giờ được cô đặt tên là Triết Lý Bút Chì: Không có điều gì tự nhiên biến mất, trừ khi nó nhường chỗ cho một điều tốt đẹp hơn sẽ đến.

Cô Độc tự nhủ có lẽ vị thiên sứ ấy lại nghe được lời than vãn về sự cô độc ở một nơi nào đó, và Người tiếp tục lên đường chẳng?

Không rõ ai đúng!

Đến đây thì mọi vấn đề đã thực sự kết thúc, nhưng cuộc sống chỉ mới bắt đầu. Luôn vậy, người ta thường chọn một thời điểm mừng vui làm cột mốc, là từ khoảnh khắc lòng họ cảm thấy bình yên...

Phố Mặt Trời

Bọn sinh viên quen uống cà phê ở quán nhỏ trên con phố này đều gọi nó như vậy. Phố Mặt Trời.

Vì sao nhỉ? Ừ thì một ngày rảnh rỗi không có việc gì để làm, ngồi thủ ngẫm nghĩ xem vì sao gọi nó là phố Mặt Trời. Có lẽ vì quán cà phê nhỏ tên Sun chẳng? Hay vì bức tường đối diện quán - nguyên là tường rào của một nhà dòng - vẽ một rừng hoa hướng dương trải dài đến gần nửa con phố? Cách lí giải nào cũng được.

Ngồi ở rìa quán yên tĩnh, nhìn vào bên trong, lại nhìn ra dãy tường đối diện, đâu đâu cũng toàn là màu vàng của hoa hướng dương, một vài người cho rằng bình yên, một vài người bất an, bảo cái màu sao mà nhức nhối. Nhưng họ vẫn không sao rời nó để đi tìm một nơi khác, vì chẳng đâu có thể gợi nên cảm giác khác biệt như nơi này, cũng có thể vì thật khó để mà thay đổi một thói quen cố hữu.

Gã chủ quán trẻ đẹp trai, chơi được nhiều nhạc cụ nhưng rất ít khi cười, khuôn mặt buồn buồn bí ẩn. Những chiều muộn đến quán, có thể bắt gặp gã ngồi trên chiếc ghế cao ở quầy bar thổi harmonica, gảy guitar hay ngồi lặng lẽ bên cây dương cầm góc quán. Đôi khi gã hát, giọng nam cao. Một vài người phỏng đoán, có lẽ gã này là dân nhạc viện. Nhưng rồi cũng chẳng cần phải biết chính xác, họ lại bị cuốn ngay vào những giai điệu do gã tạo nên, bình yên và không bình yên, trầm buồn, mê hoặc...

Khi mọi người, có những cô gái xinh đẹp đang nhìn mình ngưỡng mộ, gã vẫn chỉ dõi mắt vào đường đi của âm thanh, không lưu tâm bất cứ một vật gì khác. Và giọng gã, đôi lúc tưởng chừng còn điêu luyện hơn cả giọng của nam nghệ sĩ Opéra nổi tiếng vẫn thường nghe. Gã có thói quen ngồi vào piano, lướt tay thử phím, nói chậm để bắt đầu *"Ước gì mỗi khi ngẩng đầu lên, chúng ta nhận ra mình còn được tắm mặt trời! Phải, chỉ cần thế là đủ.."*. Câu nói quen thuộc này như một nghi lễ cố cựu gây ra không ít những tò mò cho khách mới đến. Nhưng không lâu sau đó, nó in sâu vào đầu óc những người hay

đến quán. Thằng hoặc họ nghe câu nói ấy vô tình thốt lên từ chính môi mình.

Màn trình diễn của gã tùy hứng. Đôi lúc gã hát đến khuya, đôi lúc gã chỉ dạo vài bài rồi thở dài, bỏ đàn và đến chỗ gần quầy bar ngồi, uống chậm chạp cốc cà phê đen ngòm. Ai thích hoặc có nhã hứng đều có thể lên chơi guitar, piano hoặc hát. Nhưng cũng ít lần như thế. Chỉ người nào thật tự tin và tay nghề cực kì điêu luyện mới dám tiếp nối chương trình, nếu không thì chỉ là một màn biểu diễn kịch cớm tương phản với những gì gã đã làm. Gã ngồi yên lặng nghe, không gật gù, không mấp máy môi hát theo. Chỉ đơn giản là khi ai đó chơi nhạc xong, gã chậm chậm bước tới, đưa cho người đó hóa đơn tính tiền đã xé đôi, nói khe khẽ “Tôi thích bài hát ban nãy của bạn”.

Có một cô gái trẻ xuất hiện. Ban đầu không ai để ý đến người có vóc dáng mảnh mai và mái tóc xõa ngồi ở góc quán, một mình uống chanh nóng. Cho đến một ngày khi gã chủ quán cất tiếng thở dài quen thuộc, bỗng chốc bỏ rơi tất cả mọi âm khúc để trở về với con người lạnh lùng khó hiểu, cô gái đứng lên. Từ từ, cô ta tiến lại phía đàn dương cầm. Khẽ nhướng mắt, cô ta hỏi gã chủ quán: “Tôi chơi được chứ?”. Gã chủ quán chìa tay, ý bảo “cứ tự nhiên”. Cô gái ngồi xuống ghế, bắt đầu màn biểu diễn. Một bản rất lạ, chưa ai từng được nghe. Gã chủ quán ban đầu ngồi gục đầu chăm chú vào ly cà phê như mọi khi, nhưng càng đến đoạn cao trào, đầu gã càng ngẩng cao và cuối cùng là nhìn chăm chăm vào cô gái mảnh mai đang tung hoành trên cây piano của mình. Tiếng nhạc vụt tắt. Mọi người hoàn hồn và tiếng vỗ tay vang lên không ngớt. Cô gái trở về chỗ cũ. Một vài gã trai trong quán cũng đứng dậy tiến về phía ấy, nhưng lại dạt ra ngay tránh đường. Gã chủ quán xăm xăm đi đến và nói hào hứng như sợ cô gái trước mặt mình sẽ biến mất: “Cô sẽ chơi dương cầm cho quán này chứ? Hai giờ mỗi tối, thù lao theo yêu cầu!”.

Cô gái ngược lên, mỉm cười bí hiểm.

Quán có thêm một người thú vị. Là cô gái mảnh mai hôm nào. Cô ta chơi dương cầm, có đôi lúc cao hứng bỗng hóa thân thành một rocker cuồng nhiệt, điều khiển cây guitar điện một cách thần tình. Và đặc biệt cô gái không bao giờ hát. Nhưng vậy là quá đủ rồi. Thằng hoặc, gã chủ quán trẻ cười mãn nguyện và nhìn cô gái một cách triu mến khi đưa ly cà phê đen ngang môi. Những bông hướng dương trên tường bỗng nhiên mang lại một cảm giác thân thiện và bình yên.

Một buổi tối. Cô gái không đến. Người ta chắc chắn vậy, vì cô ấy luôn luôn đúng giờ, chính xác, cần mẫn như một chiếc đồng hồ. Gã chủ quán ngồi bên cây piano, không có vẻ chờ đợi, cũng không thở dài như mọi lần, cần mẫn đàn như lắp vào phần của cô gái. Rồi thật đáng ngạc nhiên, gã quay xuống nhìn mọi người, khẽ cười. Gã cười! Tiếp theo, xin mời các bạn lắng nghe “Close to you”. Tiếng nhạc dịu dặt vang lên. Không gian như bị xé đôi bởi một giọng nữ trong veo và cao vút “*Why do birds suddenly appear everytime you are near...*”. Gã chủ quán giật mình ngạc nhiên nhưng bàn tay nghệ sĩ vẫn bình thản lướt trên phím. Cô gái vừa đến ở bậc cửa, mặt còn đọng một lớp mưa mỏng, tóc tai bù xù và chiếc túi to trĩu nặng trên vai nom như một chú chim sẻ tội nghiệp. Cô gái hát. Một người khách đến quán lần đầu tiên nói thầm với người bạn bên cạnh: “Lê Hà Anh, thủ khoa của khoa Thanh nhạc Nhạc Viện hai năm trước!”. Người ấy ngạc nhiên: “Thế mà cậu biết không, vị trí của cô ấy ở đây là người chơi dương cầm!”. Nhóm người ngồi bên cạnh thì thào: “Suyt! Yên nghe! Cô ấy đang hát!”.

... Người chơi đàn và người hát bất chợt nhìn nhau, nở nụ cười đồng cảm.

Cô gái không đến nữa, không phải vì trễ xe buýt như hôm nào đó, mà là không bao giờ trở lại. Một ngày, hai ngày, ba ngày... Nhiều người hỏi han, gã chủ quán không đáp, chỉ miệt mài bên phím đàn hết bài này đến bài khác sau câu mở đầu theo thông lệ, không có những lúc thở dài, cũng không còn những bài ca bỏ dở tùy hứng. Làm như hấn muốn đóng thay

vai cô gái. Nhưng toàn những âm thanh buồn bã, chất chứa. Ai đó thở hắt lên, nói to. Thôi anh ạ! Cứ thế này thì buồn lắm! Buồn chết mất thôi! Hắn nhìn khoảng tối trước mặt, đáp vô thức. Vậy à? Rồi từ lúc nào, phím đàn dưới tay hắn dạo lại bài “Close to you”. Nhưng vĩnh viễn chẳng còn cô gái mỏng manh nào đứng ở bậc cửa, cất tiếng hát nữa. Hắn đành tự hát. Giọng nam cao, điêu luyện. Và một mình! Những bông hướng dương trên tường quán và cả rừng hoa vàng đang nằm trong bóng tối ngoài kia dường như chết héo, quằn quại, thoi thóp. Không có mặt trời...

Nghe bảo hình như cô gái đã tỏ tình với gã chủ quán trẻ, và được biết sự thật. Tội nghiệp Hà Anh. Cô không biết về những điều bất thường quanh gã chủ quán, hoặc cũng có thể là không muốn biết. Phải, nhìn vẻ bề ngoài, chẳng ai có thể đoán được gã không bình thường. Mọi người truyền miệng nhau, biết đến và thương cảm cho gã như một người tài năng phải chịu sự đọa đày của số phận... Hà Anh là con gái của ông giáo sư âm nhạc lập dị, sống khép kín từ bé. Chơi dương cầm cho quán café ở phố Mặt Trời là việc đầu tiên cô làm để thoát khỏi thế giới nhàm chán quen thuộc. Và gã, người đầu tiên yêu cô. Cú sốc dường như quá lớn.

Không lâu sau đó, có tin Hà Anh sang Pháp du học, lần này cô đã không cãi lời ông bố.

Này, lên phố Mặt Trời uống cà phê nhé? Từ dạo cô gái biến mất, gã chủ quán phải mất một khoảng thời gian dài để định thần. Nhưng bây giờ, gã chơi nhạc xuất thần hơn bao giờ hết. Trong không gian mê hoặc ấy, tớ có cảm giác những bông hướng dương trên tường đều đang run lên. Mỗi lúc đàn xong, gã ngửa mặt. Ánh đèn vàng soi vào khiến giữa bóng tối, khuôn mặt gã dường như được tắm mặt trời. Mà cậu biết không, câu mở đầu quen thuộc của gã cũng đã thay đổi. Là gì nhỉ? À, thế này: *“Những điều không như mong đợi đã, đang và sẽ còn tiếp diễn. Người ta dần vật đến tưởng chừng không thể tiếp tục đối diện*

với thực tại. Nhưng lúc ấy, họ ngẩng lên và nhận ra mình vẫn còn được tắm mặt trời...”

Cầu vồng bình yên

Ngày bình thường

Tôi hai mươi một tuổi, học kiến trúc, thích nghe rock, chơi game online, ít nói và không có điểm gì nổi trội. “Đôi khi màay nhay cảm đến sến ồm” - Đăng, thằng bạn thân tôi, nói thêm.

Dung là bạn gái của Đăng. Đăng đã đi du học Sing. Nó không bày trò “ký thác người yêu cho thằng bạn thân”, không phải vì sợ kết cục như trên phim và truyện: thằng bạn thân cùng cô bạn gái nắm tay nhau đi về phía mặt trời, mà chỉ đơn giản cả ba chúng tôi xem đó là một trò ngớ ngẩn. Càng ngày người ta càng tự tin về những gì mình có. Hay càng ngày cách người ta suy nghĩ về tình cảm hơi hợt thấy rõ?

Đăng đi. Tôi và Dung hầu như không giữ liên lạc dù sống khá gần chỗ nhau. Vài ba lần gặp nhau online, hỏi nhau có nhận mail của Đăng không, rồi thôi. Cho đến một ngày, Đăng gọi tôi, bảo: “Từ nay màay giúp tao để mắt đến Dung. Đạo này...”. “Đạo này làm sao?” - tôi ngắt lời nó. “Không! Chẳng có chuyện gì, nhưng màay sẽ giúp tao như thế chứ?” - Đăng gằn giọng. Tôi toan từ chối, rồi bỗng nhiên nghe cổ họng mình ảm ừ. Đăng thở nhẹ: “Ừ, vậy nhé, nhờ màay!”.

Tôi gọi cho Dung: “Lâu quá không gặp, đạo này Dung thế nào?”. Nghe giọng cô ấy run lên rồi lạnh canh như tiếng thìa khuấy trong lòng ly rỗng ở đầu dây bên kia: “Tôi không ổn chút nào, Nguyên ạ!”. Tôi ngắt người siết cục điện thoại đến nóng bỏng và ướt nhẹp mồ hôi trong tay, không biết nói gì. Một cảm giác xót xa òa đến. Tôi thường ngắt ra khi cảm nhận được sự cô độc và trống rỗng. Như lúc thấy một mầm cây bé mọc ra từ khe nứt của bức tường, một con chim sẻ lượn qua lại trong vùng trời nhỏ bé, tù túng... Nó trực tiếp đụng chạm đến những vấn đề của riêng tôi.

Nổi gió

Chúng tôi gặp nhau ở quán cà phê Văn. Quán Văn nằm ở trên đồi cao, đứng từ trên gác gỗ nhìn xuống có thể thấy thành phố với những mái nhà loang lổ như một một kẻ bị lở lói trên đỉnh

đầu, không lộng lẫy đẹp đẽ như khi người ta nhìn trực diện. Dung gầy đi và xanh, xõa tóc ra nên trông rất già, vạt áo sơ mi khoác còn cầu thả dính một vệt acrylic. Nó như vết xước mang màu của bầu trời chiều giầu nặng mưa. Dung đặt balô chứa đầy cọ xuống bộ salon cũ trên gác gỗ, lùa tay vào mái tóc bù xù khế giải thích: “Xin lỗi, tôi vừa ở xưởng vẽ về”. Tôi tròn mắt ngạc nhiên nhìn Dung quảng gói Dunhill lên bàn sau khi rút một điếu, điềm nhiên châm lửa đốt. Nhìn cô ấy nhả khói điệu nghệ, tôi thần người, không thể tìm lại từ con người đó cô gái rụt rè, yếu ớt thường đứng sau lưng Đăng ngày nào. Dung thôi nhìn xuống thành phố, đưa mắt sang tôi: “Hôm ấy tôi nói linh tinh thôi. Đừng để ý! Đăng nhờ Nguyên gặp tôi sao?”. Tôi không trả lời: “Dung hút thuốc thế này lâu chưa?”. “Từ dạo Giáng sinh. Đi một mình ngoài phố nhà thờ, trời lạnh, nó giúp tôi bình tĩnh và ngừng rửa Đăng giờ này anh ở đâu vậy” - Dung đáp điềm nhiên. Tôi miết thành salon gỗ đến bỏng rát bàn tay. Tiếng Dung cười khàn khạch: “Gì vậy? Thất vọng? Hay thương hại tôi?!”.

“Khi nào muốn có ai đó cùng đi cà phê, cứ gọi tôi, như một người bạn!” - Tôi tần ngần khi dắt xe giúp Dung. Cô ấy khế bảo: “Ok! Nguyên này, đừng kể với Đăng tôi đang trong tình trạng hiện giờ, được chứ?”. “Được” - tôi liếm môi, gật đầu. Dung đỡ lấy chiếc xe ga nặng nề, cái dáng mảnh khảnh xiêu đi. Nụ cười khó hiểu chưa kịp tan trong mắt tôi, cô gái biến mất. Chiếc xe để lại một làn bụi rất.

Mây đen

Tôi van lạy bản thân mình hãy thất hứa với Dung, phải nói cho Đăng nghe tất cả. Đăng cần phải biết người cần được nó chở che đang hoang mang mệt mỏi dường nào. Nhưng tôi không làm được. Lời hứa với Dung cứ quay cuồng trong óc, không cho phép tôi mở lời. Vả lại nếu vậy, ở xa Đăng sẽ lo lắng và dày vò kinh khủng. Tôi quyết định gặp Dung lần nữa.

Dung không tươi tỉnh hơn, nếu không muốn nói là suy sụp thêm. Cô gái vẫn hút thuốc, rất nhiều. Đang ngồi, bỗng Dung đặt điếu thuốc gác ngang tách cà phê, từ từ tiến về phía bể nước bé xíu ở ban công căn gác gỗ. Cô ngồi mê mẩn ngắm những vạt

bèo tấm xanh non trong đó. Chợt lúc ấy, tôi như thấy lại Dung yếu đuối, rụt rè của Đăng ngày trước. Điều thuốc vẫn cháy, rơi tàn và đầu lọc xuống tách cà phê, tắt ngúm.

Cô gái quay lại bàn, đôi mắt vụt tối. Dung thản nhiên kể chuyện tên sếp không đứng đắn nơi cô làm thêm, nhưng đó là một công ty lớn và nhiều cơ hội cho sau này khi ra trường nên cô không thể nghỉ việc, rồi những áp lực ở trường đại học, cuộc sống một mình không người thân... giọng lạnh tanh. Tuyệt nhiên không hề nhắc đến Đăng. Tôi suy đoán, có lẽ gặp nhiều vấn đề, Đăng lại không bên cạnh cùng giải quyết, Dung rơi vào trạng thái khủng hoảng như vậy. Cũng tự hỏi tại sao tôi và Dung không thân nhưng cô gái lại thổ lộ chuyện đó. Rồi nhận ra, không, cái cách của Dung chỉ bình thản như nói một câu chuyện phiếm cho qua cỡ cà phê mà thôi.

Tôi quen ông chủ quán, xin vớt một ít bèo tấm bỏ vào bịch nilông mang về. “Tặng Dung này!”. Dung nhìn tôi, hơi ngạc nhiên rồi mỉm cười, nhận lấy. Bàn tay lạnh toát của cô gái khẽ chạm vào tay tôi khiến như có một dòng điện chạy dọc sống lưng, tê dại.

Tối ấy, tôi nhận ra mình đã nghĩ về bạn gái của thằng bạn thân quá nhiều. Tôi tự trừng phạt mình bằng cách rời PC, leo ra cửa sổ ngồi trên nóc nhà bên cạnh và ngẫm nghĩ. Đáng lẽ đã có thể đưa ra một quyết định gì đó nếu Dung không nhắn tin: “Cảm ơn Nguyên, về mọi điều!”.

Chúng tôi gặp nhau thêm nhiều lần sau đó, chẳng nói nhiều. Chỉ là ngồi và có người đối diện, vậy thôi.

Hồng thủy

Bầu trời thành phố xám xịt và quay quắt như trong cơn hồng thủy. Mưa lao đầu vào cửa kính như một tên điên. Tôi bỗng nhiên nghĩ đến Dung, cô gái tội nghiệp của thằng bạn thân tội nghiệp. Cả hai đều bất lực trước những điều đang đến. Cảm giác tội lỗi khiến tôi tránh Đăng. Nó không biết tôi đang invi, cứ gửi mãi những dòng offline: “Mày thế nào? Dung sao rồi?”. Những lúc như vậy, tôi ngồi lặng. Tôi thương cô gái ngồi lạnh lùng, cô độc hút thuốc, nhả khói trong những chiều cùng nhau

cà phê trên gác gỗ. Đó rõ ràng có phải là cô gái của Đăng ngày nào đâu. Giá họ đừng là một..

Chuông điện thoại vang lên gấp gáp đến ngọt ngào. Dung gọi. Tôi hốt hải nhắc máy. Giọng cô ướn nhòe: “Nguyên! Đến đây! Làm ơn...”.

Tôi lao ra khỏi nhà. Cô gái đứng ở trạm xe buýt dưới cơn mưa tầm tã, nước mưa bết vào người, đôi mắt thất thần, những cây cọ từ balô chưa kịp kéo khóa rơi vung vãi xuống hè, xấp hình họa nhòe nhoẹt ướn thòi ra từ clipboard buông thõng trên tay. Hốt hoảng nhận ra trong tay kia của cô gái nắm chặt một cái gì đó. Tôi run lấy bầy, miệng lảm nhảm gọi tên Đăng như thẳng ngớ ngẩn, cuối cùng cũng gỡ được khỏi tay Dung một mảnh thủy tinh vỡ. Bàn tay gầy guộc và lạnh toát chẳng chịt vết cắt, máu hòa với mưa thành một thứ nước màu hồng loãng tuếch. Tôi nói như hụt hơi: “Đăng nó biết cô như thế này thì nó quay quắt đến chết mất!”. Nghe tên Đăng, cô gái bỗng gục vào vai tôi òa khóc. Tôi vô thức ôm chặt lấy Dung, len lén chùi giọt nước đang rỉ ra trên khóe mắt mình, nóng bỏng. Cây sao to ở gần trạm xe buýt oằn mình trong cơn mưa tầm tã.

Tạnh

Tôi đưa Dung về từ bệnh viện. Bàn tay trái của cô gái quần băng trắng toát trông rờn rợn. Dung ở căn phòng cũ kỹ trên tầng năm của một chung cư, một mình. Phòng hơi tối, cửa sổ gỗ cũ kỹ đóng kín mít, một vài tờ phác thảo bay vung vãi từ xấp giấy chất ngồn ngồn trên nóc tủ gây cảm giác buồn bã và chán nản. Ở nơi để PC có một cốc gốm lớn chưa kịp rửa, đáy còn đọng cặn cà phê đặc sánh và rất nhiều tàn thuốc, khung ảnh chụp Dung và Đăng trong đêm Giáng sinh năm ngoái bị vùi dưới những cuốn sách đồ họa khổng lồ. Cô mời tôi ngồi, dùng một tay để pha trà mặc kệ tôi ngăn lại, mái tóc khô vểnh lên và cái dáng mảnh khảnh in lên nền sáng mờ mờ trông giống một con sẻ gây tội nghiệp. Tôi phát hiện vạt bèo tám lần trước được thả vào ly thủy tinh đặt trên kệ sách, chết trong trạng thái biến màu nhợt nhạt vì thiếu nắng.

Dung ngồi co ro, châm thuốc và nhả khói. Tôi khó nhọc: “Mọi việc sẽ lại ổn, phải không?”. Cô cúi mặt: “Đáng ra tôi nên nghe Nguyên sớm hơn... Tôi sẽ nghỉ việc ở đó, Nguyên ạ!”. Tôi mỉm cười nhẹ nhõm. Cô gái khảy tàn thuốc ra sàn dù chiếc tàn thủy tinh để trước mặt, nói nhỏ: “Phải, hai mươi tuổi, thật ngớ ngẩn khi phải chịu đựng những thứ quá giới hạn chỉ vì theo đuổi tham vọng của mình”. Tôi hít sâu mùi khói trong căn phòng chật: “Hãy chăm sóc cho mình và thông cảm cho Đăng! Nó luôn trần trở về cô. Cô có hiểu cảm giác bất lực khi không thể làm gì cho người mình yêu thương không?”. Dung dụi điếu thuốc vào cạnh bàn, ho khan.

...Tôi hẹn Đăng trên mạng. Sau nhiều cố gắng, cuối cùng tôi cũng thú nhận được rằng mình yêu Dung. Nín thở chờ đợi Đăng disconnect đột ngột, hay gõ lại “Mày đùa đấy à?”. Phải, cho dù mọi điều tồi tệ xảy đến, tôi tự hứa với mình không được che giấu một điều gì, và sau đó, sẽ mãi mãi biến mất khỏi mối quan hệ phức tạp ấy. Nhưng không, Đăng chậm rãi: “Tao hiểu. Mày thì tốt hơn tao, Nguyên à! Tao mong mày và Dung vui!”. Tôi lập cập: “Mày... mày sao thế?”. Dòng chữ hiện ra trên monitor làm tôi choáng váng: “Tao và Dung nói chia tay khá lâu rồi, từ khi tao nhờ mày để mắt chăm sóc cô ấy. Có quá nhiều vấn đề và không được chia sẻ khiến cả hai đều mệt mỏi. Rất may là cô ấy không quá bị ảnh hưởng vì điều đó...”

Cầu vồng bình yên

Mưa. Trời liên tục trút xuống thành phố những cơn mưa lớn. Tôi chạy đến khu chung cư cũ với túi nilông đựng bèo tấm trong tay, sỏi chân nhảy một lúc hai ba bậc thang rồi dừng lại, đứng rất lâu trước cửa nhà cô gái, nước mưa từ mặt, từ áo nhỏ long tong. Đến khi đủ can đảm, tôi gõ nhẹ cửa. Dung xuất hiện, mặt đỏ phừng và yếu ớt, bàn tay chưa tháo băng, tròn mắt nhìn tôi ngạc nhiên. Chưa kịp hỏi gì tôi, cô gái bỗng lão đảo, phải bầu chặt vào cạnh tường. “Dung sao thế?” - tôi hốt hoảng. “Tôi ngất ngất suốt từ hôm đó. Có lẽ do những vết cắt và mưa. Đừng bận tâm, tôi ổn mà!” - Dung gượng cười. Tôi cắn môi, đứng lặng. Cô gái mở rộng cánh cửa.

“Xin lỗi Dung, tôi không hề biết...”. “Chẳng sao, trong suy nghĩ của Đảng, tôi vẫn ổn và vững vàng. Thế là đủ!”. Tôi cúi đầu. Cô bật cười: “Nguyên đừng như thế. Đạo trước có nhiều chuyện xảy ra, tôi sốc mạnh, làm phiền Nguyên nhiều. Gần đây rảnh rồi, thử sắp xếp lại mọi thứ trong đầu, thấy nó cũng không quá rối rắm như mình vẫn tưởng”.

Tạnh mưa. Cô gái đứng dậy mở toang cửa sổ, cánh cửa ngõ như không bao giờ được chạm đến: “Nguyên, xem này!”. Ánh nắng sau mưa tràn vào phòng. Tôi chớp chớp mắt để thích ứng với luồng sáng mạnh đột ngột, nhận ra ngoài ô cửa là một tổ chim bồ câu. Có lẽ nó thuộc về ai đó ở khu nhà bên cạnh. Hai con chim trắng toát rụt rè thò cổ ra xem trời đã thật sự tạnh chưa. Rồi vững tin, chúng cùng nhau tung cánh bay lên bầu trời đầy nắng.

Dung đưa cho tôi hai chiếc gạt tàn thủy tinh lớn, sạch bóng. Có vẻ gần đây cô ấy thôi hút thuốc. Tôi vớt đám bèo tấm vừa mang đến thả vào đấy, đặt nó lên bệ cửa sổ. “Ở đây chúng sống tốt! Dung sẽ mở cửa sổ thường xuyên chứ?”. Cô gái mỉm cười.

Trên những nóc nhà lở lói của thành phố mọc lên cầu vồng sau mưa. Dung đặt bàn tay quần băng trắng lên mép cửa sổ, hơi vươn người về phía trước: “Tôi đang nghĩ giá được chạm vào những tia cầu vồng ấy! Còn Nguyên?”. Tôi thì thầm: “Đây là định nghĩa về “bình yên” hoàn hảo nhất mà tôi từng biết!”. Cô gái quay sang nhìn tôi lạ lùng rồi bật cười, tiếng cười nhẹ nhõm. Hơi thở của người đang sốt nóng bỗng ập vào má. Chúng tôi yên lặng đứng cạnh nhau bên ô cửa cũ kỹ ấy, thật lâu. Cầu vồng sau mưa bình yên lạ kỳ. Tôi toan nói một điều gì đó nhưng kiềm lại được. Rồi mọi thứ cần đến sẽ đến, như vòng tay siết chặt cô gái và giọt nước mắt nóng bỏng của gã tôi dưới cơn mưa hôm nào, tự nhiên, lặng lẽ, chân thành...

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA SÀI GÒN
310 Trần Hưng Đạo, Q.1, TP.HCM

Chịu trách nhiệm xuất bản:

ĐỖ THỊ PHẤN

Biên tập và Sửa bản in:

NGÔ LIÊM KHOAN

Bìa:

NGÂN HÀ

Vi tính

HOÀNG DUNG

In 1000 cuốn, khổ 13x19cm tại Xí nghiệp
in FAHASA. Giấy phép xuất bản số
92-2006/CXB/199-1-06/VHSG ký ngày 25/1/06
In xong và nộp lưu chiểu quý 1/2006.

Nhà xuất bản Văn hóa Sài Gòn

Tủ sách Mùa hè

Vực con gái
HUỲNH THẠCH THẢO

Giấc mơ hoa súng tím
NGUYỄN HỒNG DUNG

Ầu ơ... tình bầu
LƯU THÀNH TỰU

Dốc không nở hoa vàng
KHUÊ VIỆT TRƯỜNG

Tứ sắc tình yêu
TÔN NỮ THANH YÊN

Hoa cho người chưa yêu
NGUYỄN THỊ THANH HIẾU

Hoa ẩn hương
DUƠNG BÌNH NGUYÊN

Chỉ cần nhìn thẳng vào mắt
NGUYỄN THU PHƯƠNG

0039708

GIÁ: 14.000đ